XIX. évfolyam 9. szám   Ára: 1 forint   1963. február 28.

Ludas Matyi



Szűr-Szabó József rajza

FEL, PESTRE! *— Iparkodjunk, sógor! A Citadellán még van hely!...*

LE A BÜROKRÁCIÁVAL

Miért nem szép?

Nem akartunk konkurrenciát csinálni a rádió „Miért szép?" rovatának, mindössze szerényen feltettük a kérdést, hogy miért nem szép a magyar gyufacímke. Továbbá: miért nem érthető? Szeretjük a nagy horderejű kérdéseket: hol a világűr békés, hol a gyufaskatulyák színvonalas felhasználásával foglalkozunk.

Legutóbbi cikkünkre a dorogi tájmúzeumból Szepessy Géza múzeumvezető válaszolt, és kifogásolta, hogy a hazai gyufacímkegyűjtés mozgalmát a Gyufagyár teljesen elrontotta. Szepessy Géza néhány igen figyelemreméltó megállapítást tett a gyufacímkékről, mint „kisgrafikai alkotásokról". Szerinte „a gyufacímke a világ legkisebb és legnagyobb példányszámban megjelenő plakátja". (Nem tiltakoznak ez ellen a bélyeggyűjtők?) A levélíró, aki az 1958. évi dorogi, majd a budapesti I. Országos Gyufacímke Kiállítást rendezte, megírja, hogy ismer szovjet és amerikai gyűjtőt, akinek gyűjteménye megközelíti a 200 ezer darabot. Aláírjuk azt a kifogását is, hogy hazai gyufacímkéink művészi tekintetben elmaradnak a világszínvonaltól. Gyufacímkéink minden különösebb ok nélkül csúnyák, vagy hogy Kant segítségével fejezzük ki magunkat, érdek nélkül rondák. Pedig érdekünk lenne, hogy szépek legyenek. Csúnya plakátnak nincs propagandaereje sem. Ha egy nagyon ízléstelen és művészietlen plakáton figyelmeztetnek az alkoholizmus veszélyeire, mérgemben leiszom magamat.

A levélíró nemcsak fejteget, hanem bizonyítékul bemutat néhány svájci gyufacímkét. Ezek bizony ízlésesebbek, kedvesebbek, érthetőbbek, mint a mieink. Igaz, kis ország vagyunk, nem versenyezhetünk a svájci birodalommal. De talán egy kis igyekezettel meg lehetne közelíteni a gyufacímke-nagyhatalmakat.

(—ó)

KUTYANYELV

Klasszikus művek korszerű előadása terén még igen sok lehetőség áll előttünk. Elképzeltem például, hogyan lehetne színpadra vinni mai mondanivalóval a Lohengrint.

Egy közhivatalban adminisztrátori beosztásban dolgozik Drabant Elza. A hivatal munkaértekezletén megbírálják Elzát, ám ekkor előlép a vállalathoz nemrégen érkezett Lohengrin, nemes felszólalásban utasítja vissza az Elzát ért vádakat. Elza és Lohengrin barátságot köt, a barátságból szerelem bontakozik ki. Lohengrin egyre értékesebb ajándékokkal halmozza el szerelmesét. Elzát nyugtalanítja a dolog, honnan van hivatali kollégájának pénze az értékes ajándékokra. Szeretné kifürkészni Lohengrin titkát, de ő minden esetben kitér a vá-

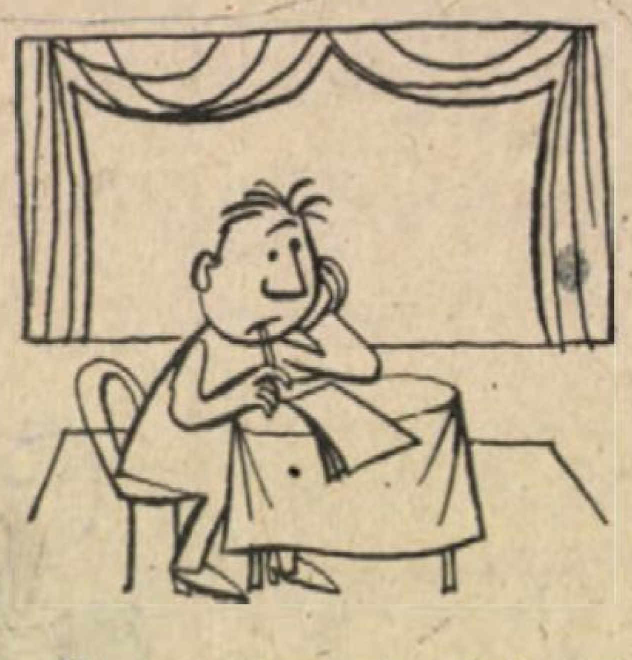


lasz elől, csak annyit kér:

„Nie sollst du mich befragen..." Vagyis, hogy sohase kérdezze erről őt.

Így következik el az esküvőjük napja, melyen Lohengrin csodaszép drágaköves gyűrűvel ajándékozza meg jövendőbelijét. Elza nem állja meg, hogy a család és a tanúk előtt ne vonja ismét kérdőre Lohengrint, miből telik neki az ékszerre? Lohengrin összeroppan és nagy elbeszélésben vallja be, hogy másfél éve sikkaszt a vállalatnál. A parti persze szétmegy, és Lohengrinért megjelenik egy rendőrségi hattyú.

*



Z. barátomat, akit kritikusként tartanak számon, erős fejtörés közepette találom.

— Min problémázol? — kérdezem tőle.

— Láttam X. új színdarabját. Le kellene vágnom, holott tetszett.

— Akkor miért kellene levágni?

— Hát nem érted?! — kiált fel kétségbeesetten. — Úgy értesültem róla, hogy hivatalos köröknek is tetszett a darab. Ha megírom a velük egyező véleményemet, az isten se mossa le rólam, hogy opportunista vagyok!

*

Egy Jókai-életrajzban olvastam nemrégen, hogy Jókai Mór állítólag megálmodta a regénytémáit. Irigykedve gondoltam rá, majd elhatároztam, hogy kísérletet teszek az álmodásra. Első alkalommal nagy vacsorát fogyasztottam, hogy alvásomat megnehezítsem, és álmot idézzek általa elő. Azonban a nehéz vacsorától lidérces, ponyvaregényálmaim lettek, melyre kiadót nem is próbáltam keresni. Később altatóval dolgoztam, ám ettől mélyen és nyugodtan aludtam, minden álom nélkül. Már-már felhagytam kísérleteimmel, midőn végre megjött a várva-várt regénytéma-álom: Úrlovas voltam, s egy grófnő belém szeretett, de nem volt szíve otthagyni értem a férjét és a gyermekét, s inkább öngyilkos lett: a vonat alá vetette magát. Nagyszerű regénytéma, ébredtem fel, kettős kötöttségű hős, mai lélekrajz. És már siettem vol-



na a kiadóhoz, midőn pillantásom a könyvespolcra esett és hátrahőköltem. Micsoda balszerencse! — kiáltottam fel. Hiszen én plágiumot álmodtam! A Karenina Annát álmodtam meg!

S. P.

Gipszkötés

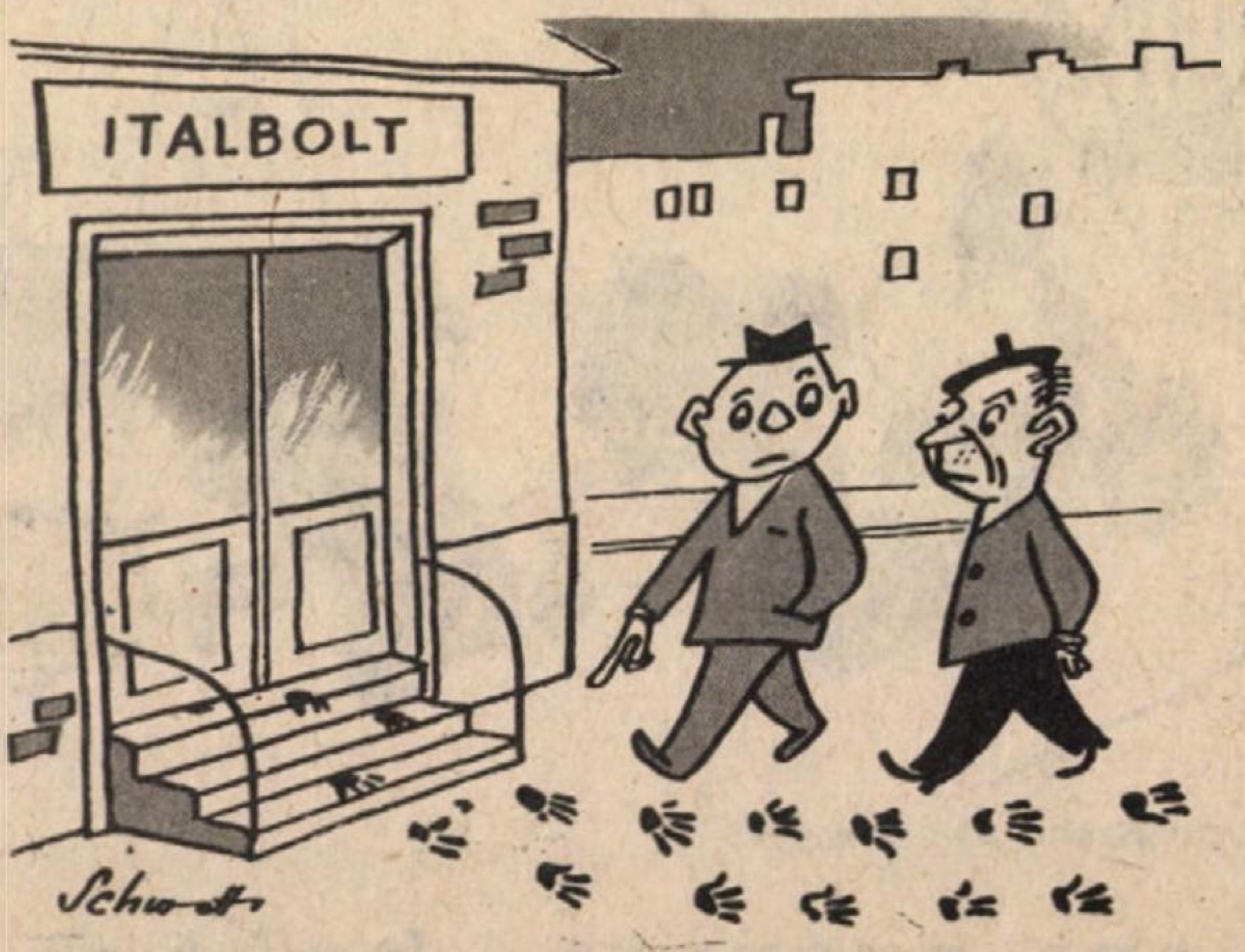
Gerő Sándor rajza



– Ugye, így nem is olyan feltűnő?...

Potyalesők

Schwott Lajos rajza



– Úgy látszik, lekéstünk... Már hazament...

A hétmérföldes csizmák

A kisipari szövetkezet
csizma-szakon szövetkezett,
míg egy nap elkövetkezett
a nagy, nagy diadal:
az egyik tag jól neki-vetkezett,
megfeszítette fiatal
képzeletét és izmát,
és eltalálta és feltalálta,
és megcsinálta, megfabrikálta
a hétmérföldes csizmát,
heuréka, heuréka
a hétmérföldes csizmát!

A napilapok hasábokon
hirdették messze távokon,
Miskolcon, Csurgón, Mányokon
a pompás újítást:
a népellátási vágányokon
hoz ez tettekre buzdítást,
mind gyors lesz, jobb és tisztább,
ha kiutalják — ez a közérdek! —
a szent Tüzép-nek, meg a Közért-nek
a hétmérföldes csizmát,
heuréka, heuréka
a hétmérföldes csizmát!

Nos, megkapták a faktorok,
a mérnökök, a doktorok,
direktorok és lektorok
e gyorsító csodát.
S hogy eredmény nélkül sürög-forog
a sok csizmás bonc, ejj, nohát,
elárulom a titkát:
mert feltalálták, fel, heuréka,
de — k é t b a l l á b r a készítették a
hétmérföldes csizmát,
heuréka, heuréka,
a hétmérföldes csizmát.

(És most mindenki azon
dolgozik rogyásig:
ne tudja az egyik bal láb,
mit csinál a másik.)

Török Rezső



(A londoni „Punch"-ból)

Pontosan mikor?

Tegyük fel, hogy ezzel vagy azzal kapcsolatosan vannak észrevételeink.

Jó, ha vannak, helyes, ha vannak. Az észrevételek azonban arra valók, hogy elmondjuk őket, különben mit sem érnek.

Kérdés, hogy mikor mondjuk el őket? Erre egészen pontos választ tudok adni:

Akkor, amikor arról az ügyről szó van.

Még precízebben: akkor, azonnal, amikor, ahol arról az ügyről szó esik.

Még helyesebb azonban, ha már előbb megtesszük észrevételeinket, hát ha akkor még tudnak segíteni ezen vagy azon, talán akkor még könnyebben ki tudják javítani a hibákat, satöbbi, satöbbi.

Tehát: akkor, azonnal, előbb, amikor, ahol arról az ügyről szó van.

Még helyesebb azonban, ha nem előbb, hanem jóval előbb szólunk. Így megspórolhatjuk a szemrehányásokat: miért nem szóltunk idejekorán?

Tehát: akkor, azonnal, előbb, jóval előbb, amikor, ahol.

Még helyesebb azonban, ha várunk egy kicsit azokkal az észrevételekkel. Könnyen megeshet, hogy az élet, a gyakorlat rájuk cáfol. Könnyen megtörténhet az is: ha túl korán szólunk, csak összezavarjuk az ügyet, esetleges felesleges bonyodalmakat okozunk... Inkább ne!...

Tehát: akkor, azonnal, előbb, jóval előbb, amikor, ahol, később.

Vigyázzunk azonban arra, hogy ne túl későn szóljunk, mert akkor már hiába, akkor már eső után köpönyeg, akkor már nem lehet segíteni a dolgon, nem lehet helyrehozni a hibát, vagy legalább is nagyon nehezen.

Ismétlem: akkor, azonnal, előbb, jóval előbb, amikor, ahol, később, de ne túl későn.

Eddig világos, nem? Világos és egyszerű.

Ezek után már csak arra kell ügyelnünk, hogy ne túlságosan jóval előbb szóljunk, mert akkor abba a hibába eshetünk, hogy nagyon elébevágunk a dolgoknak. Előbb szóljunk, de ne túlságosan jóval előbb, hanem valahol a kettő között: az előbb után, de a túlságosan jóval előbb előtt.

Tetszik érteni?

Tehát: akkor, azonnal, előbb után, túlságosan jóval előbb előtt, amikor, ahol, később, de ne túl későn.

Most még csak azt kell tisztáznunk — kizárólag a gyengébbek kedvéért —, hogy mikor később, és mit jelent az, hogy ne túl későn? Ez azt jelenti, hogy valamivel későbben, mint később, de egy icipicivel előbb, mint túl későn.

Arra a kérdésre tehát, hogy mikor tegyük meg észrevételeinket, egészen pontosan azt tudom mondani, hogy:

Akkor, azonnal, előbb után, túlságosan jóval előbb előtt, amikor, ahol, későbben, mint később, de egy icipicivel előbb, mint túl későn.

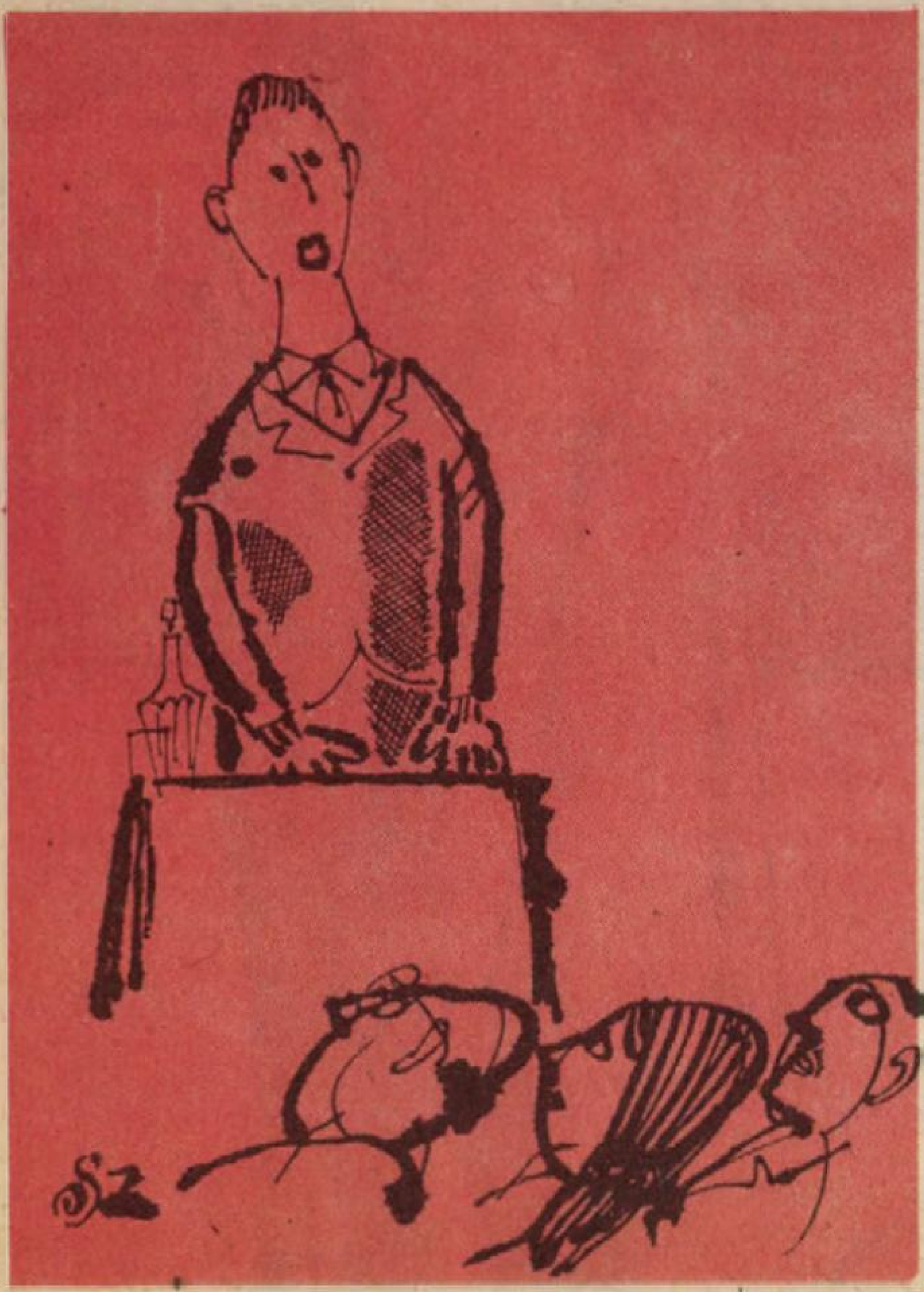
Aki még ezekután sem tudja, hogy melyik az az időpont, amikor a leghelyesebb, ha ezzel vagy azzal kapcsolatosan elmondjuk észrevételeinket — az magára vessen.

Vagy ami még biztosabb: kérdezze meg a feletteseit!

Mikes György

Önálló irodalmi est

Szűr-Szabó József rajza



– Még semmit sem írtam, tehát elmondom az elveimet . . .

Beteg lélek

Kaján Tibor rajza



LEVÉL egy körlevéltől

Tisztelt Uram!

Megküldte nekem a Bács-Kiskun megyei Szálloda- és Vendéglátóipari Vállalat igazgatójának egyes számú körlevelét, amelyből a következőket idézem:

„Egyes üzleteknél tapasztaltuk, hogy a szabadnapon, illetve szabadságon levő dolgozók hosszabb ideig időznek abban az üzletben, amelyben dolgoznak. Ez idő alatt bizonyos társalgási viszony alakul ki a munkában levő dolgozókkal, amely elvonja a figyelmét a vendégektől, illetve az elvégzendő feladattól, és ez sokszor bosszantja a vendéget. Van olyan éttermünk, ahol ennek nyomán kialakult bizonyos fenntartott hely, úgynevezett személyzeti asztal, amely állandóan ilyen dolgozókkal van lefoglalva.

A további, e téren felmerülő problémák megszüntetése végett megtiltom, hogy a szabadnapon, vagy szabadságon levő dolgozó azt az üzletet látogassa, amelybe ő van beosztva, akár mint vezető, vagy mint beosztott dolgozó.

Ha vendéglátó szolgáltatásra van igénye, akkor azt más üzletben elégítse ki, ne ott, ahol dolgozik. Amennyiben csak szórakozás, vagy egyéb céllal akarja a vendéglátó egységet látogatni, akkor keressen fel más egységet, ne azt, amelybe ő van beosztva.”

Ön szerint ez az intézkedés, de a körlevél hangja is sérti a becsületesen dolgozó vendéglátóipari alkalmazottak önérzetét és korlátozza személyi szabadságukat.

Úgy vélem, nagyon szűklátókörűen értelmezi ön a megyei vendéglátóipari vállalat intézkedését. Figyelmen kívül hagyja, hogy országos mozgalommá fejleszthető kezdeményezésről van itt szó, amely a vendéglátóiparról átterjedhet életünk más területére is. Ha erre sor kerül, szükség lesz majd néhány kiegészítő rendelkezésre, még a szakmán belül is. Az olyan községekben például, ahol csak egyetlen vendéglátóipari üzlet van, nyitni kell még egy üzletet, mert e nélkül a szabadnapos, vagy a szabadságon levő vendéglátóipari dolgo-



zóknak nem lenne hol ultizniok. Továbbá: meg kell majd akadályozni, hogy az egyik vendéglátóipari üzlet dolgozói a másik üzemegységet látogassák, a másik üzemegység dolgozói pedig az egyiket. E helycserés megoldásnak ugyanis megvan az a veszélye, hogy előbb-utóbb ennél is létrejön majd a „társalgási viszony” — és hát emberek vagyunk — lesz majd „fenntartott hely” is, és „személyzeti asztal” is, amelyet most a Bács megyei V. V. egyes számú körlevele elítél és eltilt.

Ezt elkerülendő, az első számú körlevelet követnie kell egy másodiknak is. Ez a körlevél megtiltaná, hogy szabadnapos, vagy szabadságon levő vendéglátóipari dolgozók a *lakóhelyükön* levő éttermeket, kocsmákat, presszókat látogassák. A vendéglátóipar kecskeméti dolgozói árvalányhajas kalapban vígan utazhatnak majd Kalocsára, a félegyháziak Bajára és viszont, szabadnapos betevő fröccsük elfogyasztása céljából.

Lehet szó arról is, hogy a Bács-Kiskun megyei Vendéglátóipari Vállalat kezdeményezését kiterjesztenék az áruházakra és az állami üzletekre. Ez esetben felvetődnék a kérdés: vajon hol vásároljon a belkereskedelmi miniszter, aki az állam összes üzleteiben legalább úgy otthon van, mint a Bács megyei vendéglátóipar üzleteiben „otthon” vannak a beosztott dolgozók és a vezetők? Nem vásárolhatna sehol! Erről viszont eszembe jut, hogy tulajdonképpen a Bács-Kiskun megyei V. V. igazgatója ma már a megye egyetlen vendéglátóipari egységében sem ülhet le fogyasztás céljából: nem lehet szegénynek törzsasztala, mellőznie kell a szakmabeli barátait, és ha netán egy jó vacsorára, vagy egy nagyfröccsre vágyik, át kell utaznia a szomszédos Csongrád megye valamelyik vendéglőjébe, vagy kiskocsmájába, ha csak nem akar a saját intézkedésén csorbát ejteni.

Persze, azért nem kell sajnálni az igazgatót, még mindig jobb helyzetben van, mint amilyenben a belkereskedelmi miniszter lenne . . .

Földes György

Jelmezprobléma a kőkorszakban

Toncz Tibor rajza



– Mondd, és mi lenne, ha így mennénk a bálba?

A virtuóz

Baticz Levente rajza





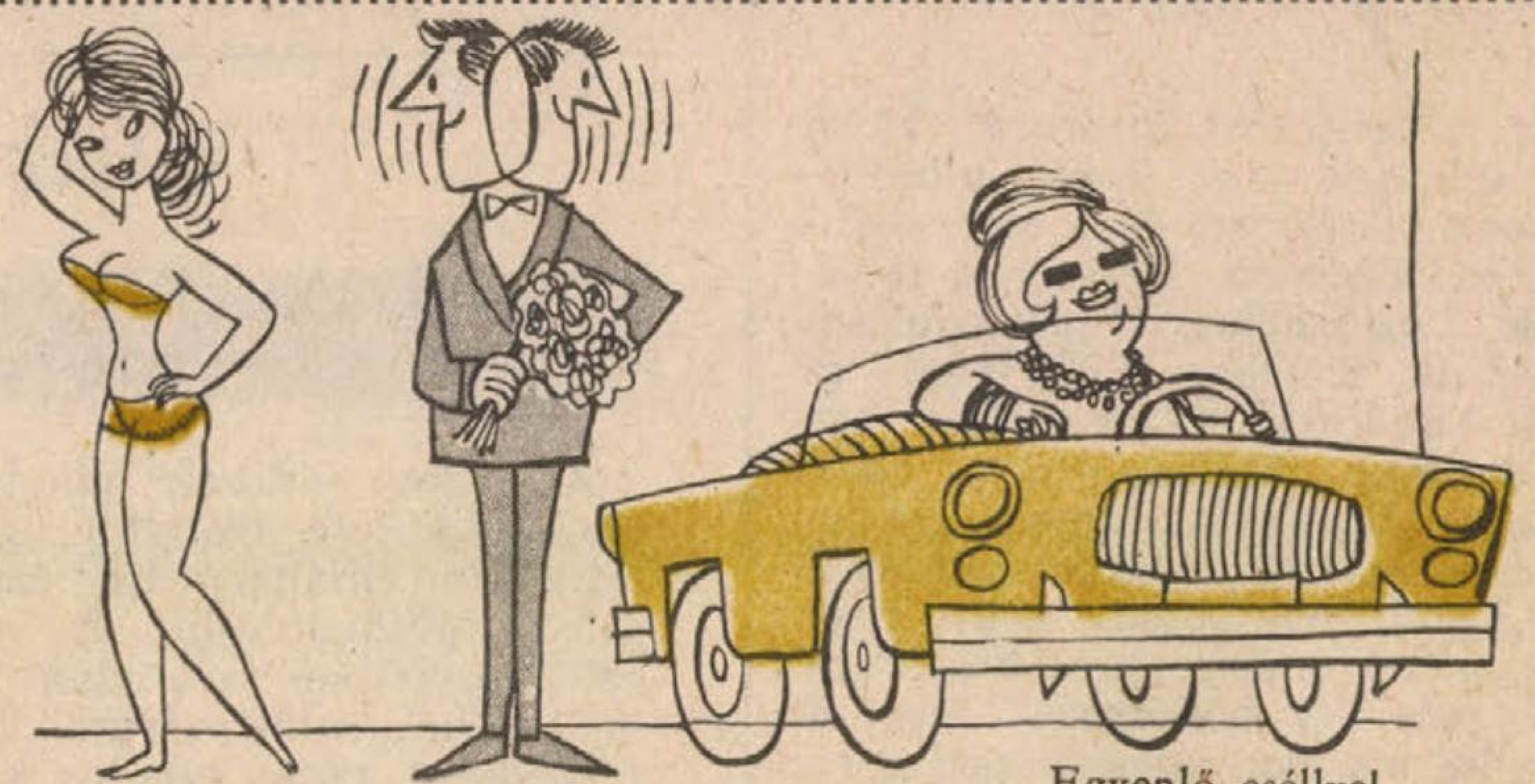
– Fogadás jobbról! Tisztelegj!



Balettrajongó

PUSZTAI PÁL:

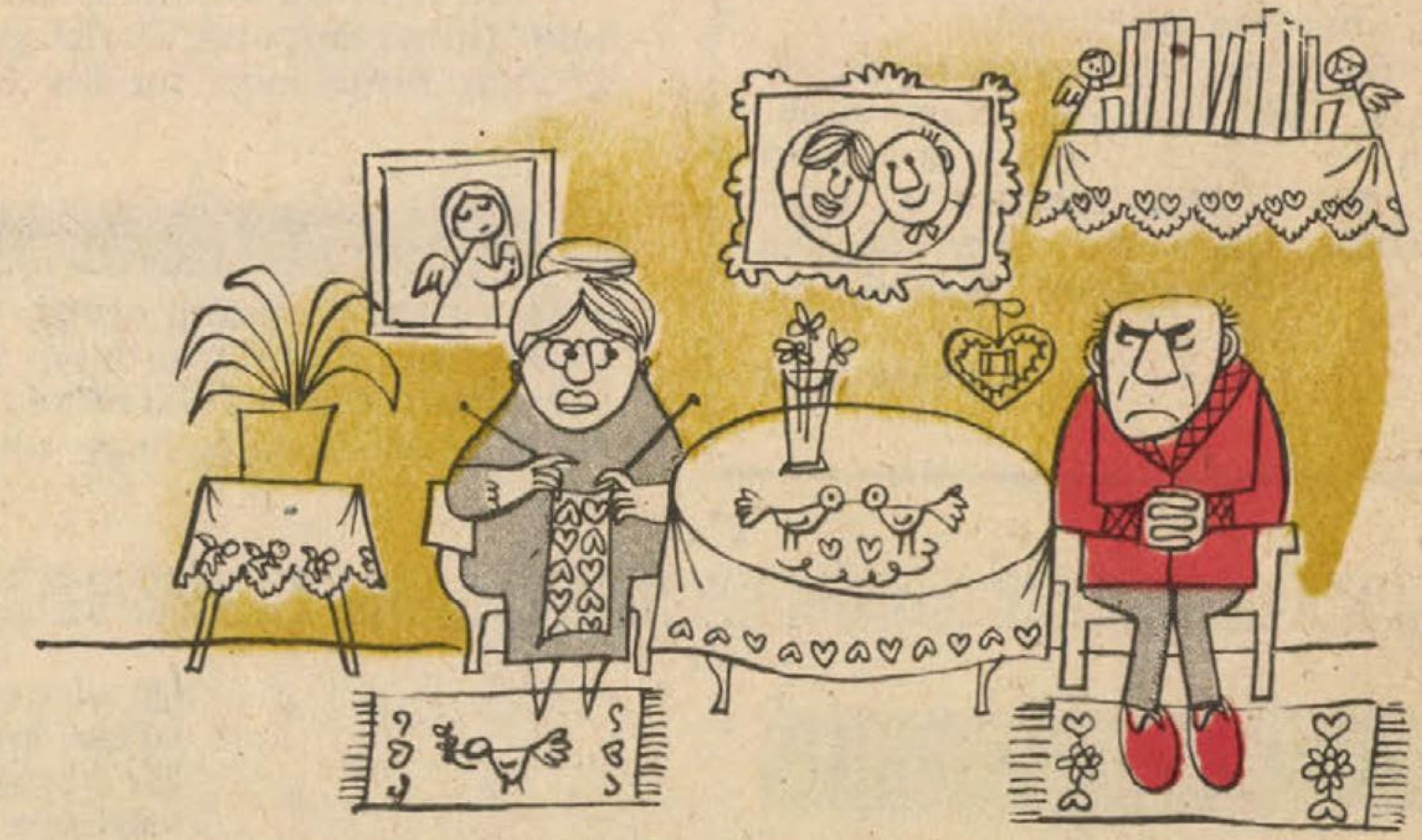
AZ ÉN OLDALAM



Egyenlő eséllyel



A példakép



– Világéletemben utáltalak!



Ludas Matyi emlékkönyvébe



Az „Egyiptomi történet” külső felvételeinek nagy részét, mint ismeretes, Kairóban és a város környékén forgattuk. Egyszer, a felvételek szünetében, kirándulásra mentünk Latabár Kálmánnal és Pécsi Sándorral. A sivatagban egy tevés ember mindenáron rá akart beszélni bennünket arra, hogy teveháton nézzük meg a piramisokat. Latabárnak semmi kedve nem volt a tevézéshez, mondván: „A teve tele van bolhával.” Meg is mondta ezt ékes németséggel a tevetulajdonosnak. Az illető tudott valamit németül, úgy látszik, sok német turista jár arrafelé. Élénken, dühösen tiltakozott:

– Ez a teve ragyogóan tiszta, sohasem volt bolhája. Nem mondom, a takaró bolhás, és nekem sok van – ütött mellére –, de a tevének, esküszöm, egy bolhája sincs... Nyugodtan üljenek fel rá.

Psota Irén

Pesti tudósítónktól

Régen látott barátom lázas drámaisággal hívott fel telefonon, s az izgalomtól remegve mondta, hogy életbevágóan fontos ügyben szeretne velem beszélni. Nagyon rosszkor fordult hozzám, mert éppen azon törtem a fejemet, hogyan tudnám valahogyan beosztani a nap negyvennyolc óráját úgy, hogy háromnegyedórát még aludni is tudjak. De hiába szabadkoztam, az illető könyörgött, zokogott, fenyegetőzött, szemrehányásokat tett. Végül kötélnek álltam, és megbeszéltem egy találkozót. Én pontosan ott voltam, de az illető nem jött el. Amikor némileg csodálkozva felhívtam, így mentegetőzött:

— Ne haragudj, de úgy el vagyok foglalva! Százfelé nem téphetem magamat!

*

Élelmiszeriparunk fejlődését dicséri, hogy egyre több készételt lehet kapni, s ez megkönnyíti a háziasszonyok dolgát. Itt van például a kenyér, csak fel kell vágni és már lehet enni. Itt van a vaj, amely megfelelő hőfokon már kenhető. Itt van az alma, csak bele kell harapni. Itt van a tojás, csak sorba kell állni érte.

f. l.

Vannak egészen furcsa dolgok

SHAKESPEARE SEM PRÓFÉTA A SAJÁT HAZÁJÁBAN...

Az egész művelt világ figyelme Stratford felé irányul, ahol jövőre ünneplik Shakespeare születésének 400-ik évfordulóját. A nagy bárd szülővárosában aránylag kisebb az érdeklődés, mint másutt. A „National Guardian” című lap kis riportjában Mr. Harold Edmunds, stratfordi hentes így fakadt ki:

— A mi városunknak az a baja, hogy fülig vagyunk Shakespeare-rel. Közben nincs egy rendes uszodánk sem!

LÁZMÉRŐ A SZÁJBAN

Egy ismert londoni orvos, Dr. Leon M. Shirlaw nyilatkozatában hitet tett a szájban történő lázmérés mellett. Megkérdezték tőle, hogy mi az előnye annak, ha a lázmérőt a beteg szájába teszik és nem a hónaljába.

— A beteg csendben marad — válaszolt az orvos a „Lancet” című orvosi szaklapban megjelent nyilatkozatában.

IZGALMAS BŰNÜGYI KÖNYV

Az amerikai könyvpiacon nemsokára megjelenik John Sheehy izgalmas könyve, amelyben nem kevesebb mint 301 erőszakos haláleset lesz, ami túlszárnyalja a legtöbb detektívregény halálozási arányszámát. A szerző nem más, mint a Sing-Sing fegyház nyugalmazott hóhéra, aki 301 fegyencet ültetett villamosszékbe. Ezeket írja meg visszaemlékezéseiben, s mint nyilatkozatában kifejtette, könyve nem holmi kiagyalt történet, hanem az életből merítette.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

FELEDÉKENY UTÓDOK

Amikor az ősember első ízben gondolkodni kezdett, rögtön azon törte pallérozatlan ősfejét: miként tudná megvédeni veleszületett bőrét az időjárás túlkapásaitól.

Hosszas fejtörés után kifundálta a vadak bőréből készítendő ősgúnyát, kivájt magának egy viharálló barlanglakást, belehalmozta az elemózsiát meg a tűzrevalót, szerzett hozzá egy tűzről pattant ősleányt, aztán nyugodtan nyugovóra tért, mert tudván tudta, hogy a maga-fabrikálta barlanglakás még a „rendkívüli időjárás” ellen is biztonságot nyújt...

Nem folytatom tovább az ősember leleményes küzdelmét a dühödött elemekkel, mert félő, hogy időzavarba kerülök. Lépek hát egy merészet, egyenest bele az atomkóros mába, még akkor is, ha felfalja cipőmet a Nagykörút latyakja. Megérkezvén, nyugodtan elmondhatom, hogy nálunk mostan igazi tél van, igazi hóval, cidrivel, és a velejáró cugehőrrel. Röviden: „rendkívüli időjárás van”. Az időjárás ilyen kelekótya túlkapásai ellen mi nem úgy küzdünk, mint az ősember, aki megelőző hadműveleteket is végzett. De nem ám! Mi nyugodtan megvárjuk, amíg a fékevesztett ellenszél rátör otthonunkra, aztán „kerül, amibe kerül!” csatakiáltással, egy emberként védekezünk ellene. A védekezés hevében aztán az a ház, amit tegnap még néhány darab cserréppel, vagy egy lefolyó-csatornával megmenthettünk volna, holnap már födémcserével is menthetetlenné válik.

Ha ez a „kerül, amibe kerül” utóvéd-harc végül mégsem sikerül, akkor nyilatkozunk. Ha még így sem tudjuk leküzdeni a természet szülte akadályokat, akkor hivatkozunk a „rendkívüli időjárásra”, és kész! Mire a harcedzett tömegek megemésztik a nyilatkozatot és a hivatkozatot, majd csak kitavaszodik... Nem igaz?

Bernáth Ede

„Vidám karácsony”

A Körúton közlekedő 6-os villamos tetején hatalmas betűkkel rajzolt hirdetést pillantottam meg:

VIDÁM KARÁCSONY
A ZENEAKADÉMIÁN,
A BARTÓK TEREMBEN
ÉS AZ ERKEL SZÍNHÁZBAN

Kissé elkésettnek találom, ha idén, február közepén propagálják a tavalyi karácsonyi műsorokat. Bár lehet, hogy a hirdetés már az idei karácsonyra hívja fel a figyelmet.

G. Sz.

DIÓHÉJBAN

Törzsvendége vagyok az ifjú korát élő Emke presszónak, ahol az elmúlt néhány hónap alatt kétszer ért rendkívüli meglepetés. Múlt év júniusában a presszó rosszul tervezett üvegteteje hivatlan vendégként ránk eresztette a nyári záport, ez év februárjában pedig a hó verte keresztül a gyatra üvegfödémet, mintha ott se lett volna. Szeretném tudni: mennyi újítási díjat kapott a tervező?

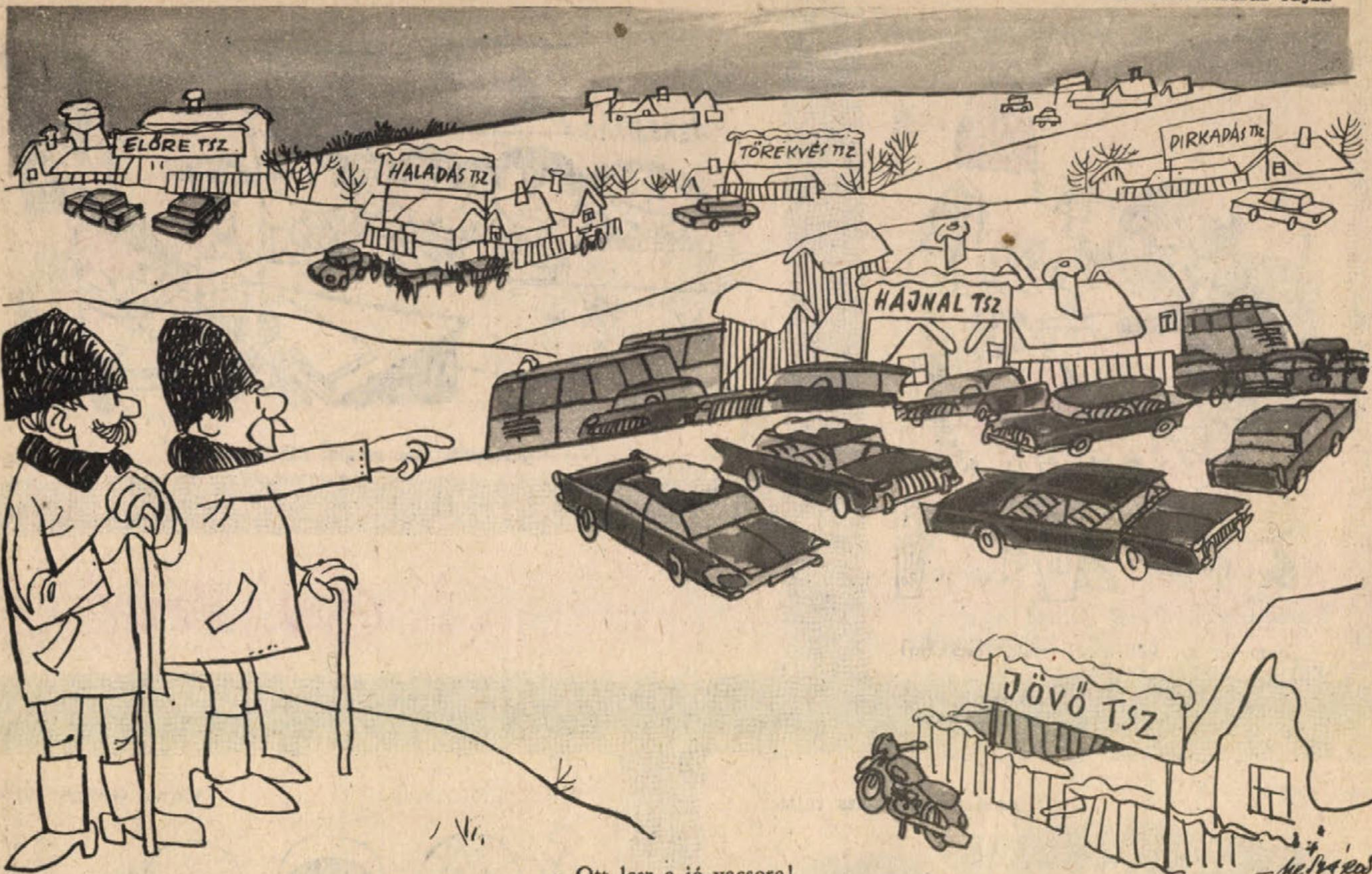
Egy póruljárt vendég

A sortatarozás során kicserélték a konyhánk fali kútját. A munkálatoknál olyan újításokat észleltem, amelyeknek okát képtelen vagyok megállapítani. Nem tudom ugyanis, hogy a fali kutat miért szerelték a faltól közel egy centiméter távolságra, valamint azt sem, hogy a vízlefolyó cső miért folyik három helyen illetéktelenül.

Dr. Gál István
Bp., Thököly út 21.

BIZTOS JEL ZÁRSZÁMADÁSKOR

Mészáros András rajza



– Ott lesz a jó vacsora!

HASZNOS KUPAK

Úgy töprengek, mint Hamlet dán királyfi,
aki egy komor, konok tárgyra néz,
a kezemben egy gyógyszeres üvegcse,
amelynek titkát tudni oly nehéz!
Nos: nyílik vagy nem nyílik? — kérdem egyre,
s elgondolom, mi volt egy év előtt,
egy könnyed, kecses csavar volt a végén
és ezzel simán nyitottam ki őt.
De lám, ma szoros öleléssel zárja
egy makacs, pimasz műanyag-kupak,
és én csak verítékezem lihegve —
ki tudja ezt levenni, jó urak?

A kezem fáj már, körmöm mind letörve,
ó, gonosz kupak, ördög vinne el,
ha tudnám, hogy az újítási díjat
e találmányért ki vehette fel!
De nem! Ki adta?! Hisz e kupak ügyben
a kupaktanács nyilván összeült
s rápillantván e zordon zárfogóra,
mélázó arcuk nyomban felderült.
— Ez fellendíti a gyógyszer-fogyasztást! —
így szóltak ők s ez valóban igaz:
ki ezt kinyitja, hát a nyugtatóból
háromszor annyit fog bevenni az!

Lovászy Márton

A kár haszonnal jár

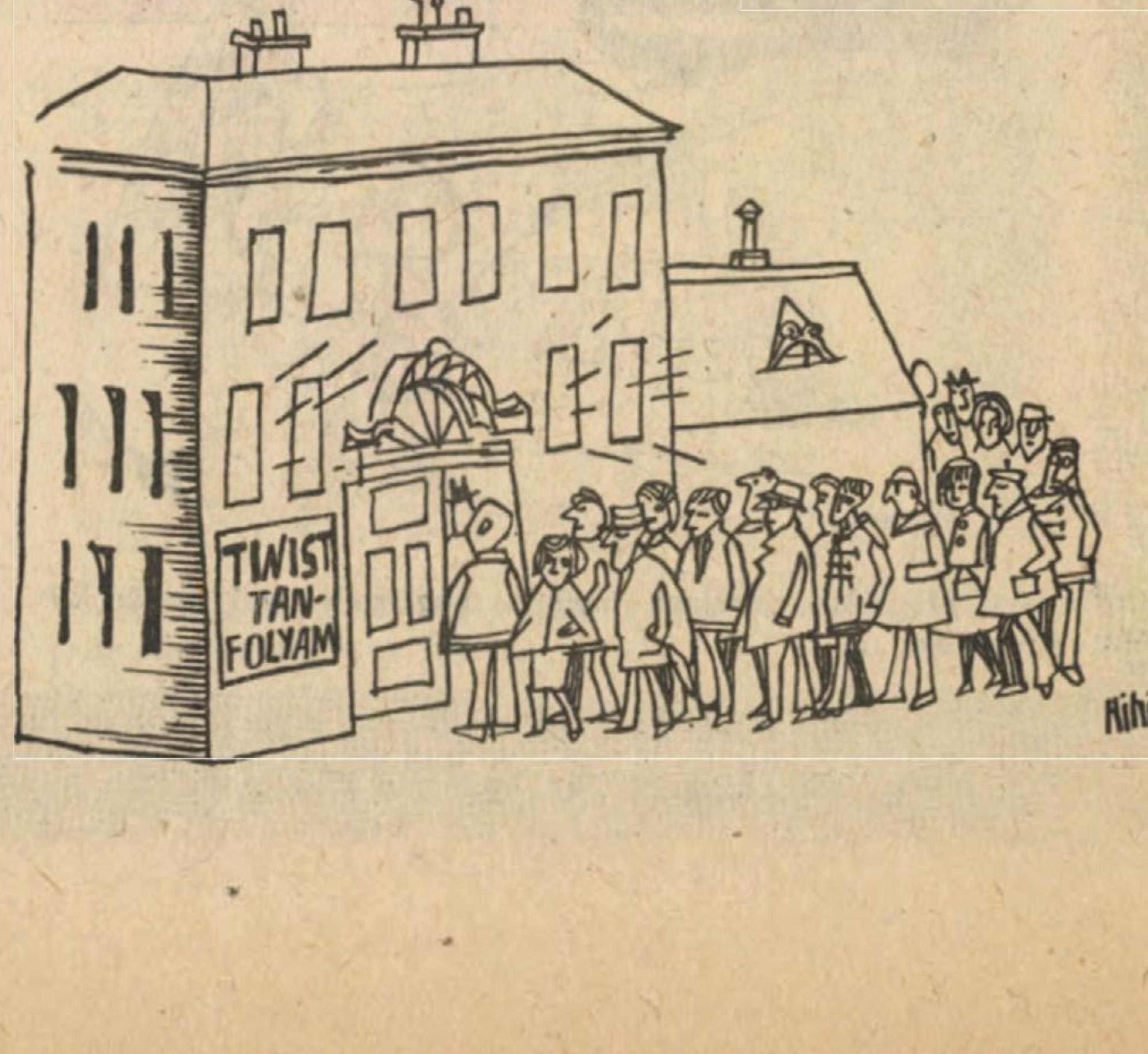
Fülöp György rajza



– Hurrá, megvan az új centercsatár!...

Tanulási láz

Hegedűs István rajza



...és mi lett belőlük!

Hegedűs István rajza



– Szonettet azt két tével írjuk, fiacskám!

Szűr-Szabó József rajza



– Jeremiás, már megint röhögsz?!

Mészáros András rajza



– Be kéne tiltani ezeket a robbanós játékokat!

Erdei Sándor rajza



– Santa Maria! Ennek a gyermeknek víziszonya van! ...

Balázs-Piri Balázs rajza



– Ha rám hallgatsz, fiam, nőgyógyász leszel ...

Várnai György rajza



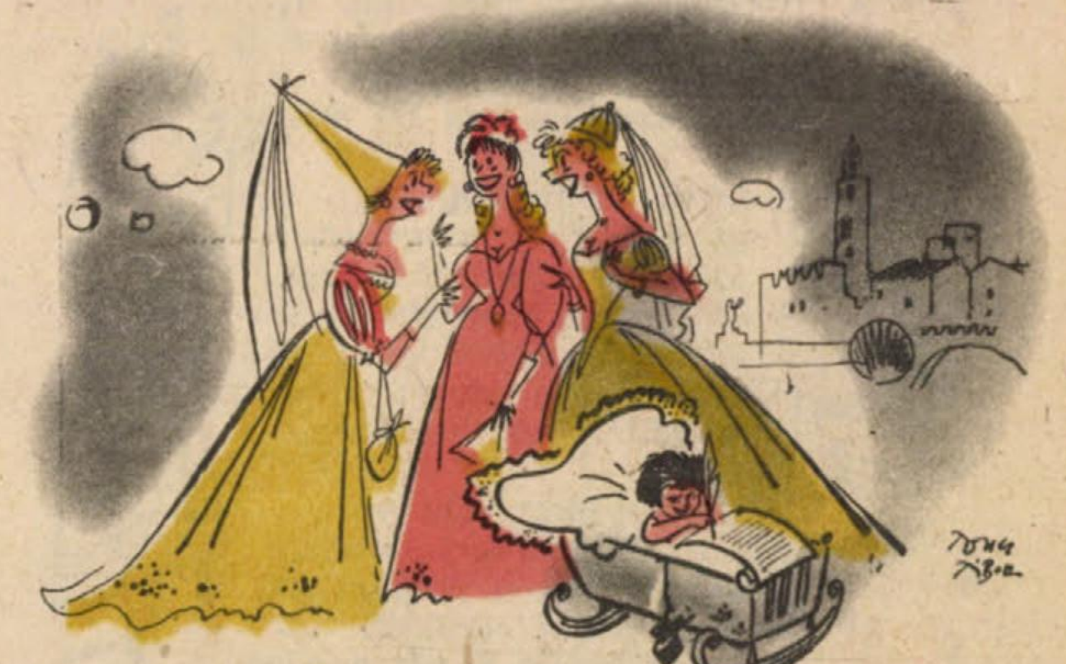
– Haszontalan kölyök, majd adok én neked tűzzel játszani! ...

Vasvári Anna rajza



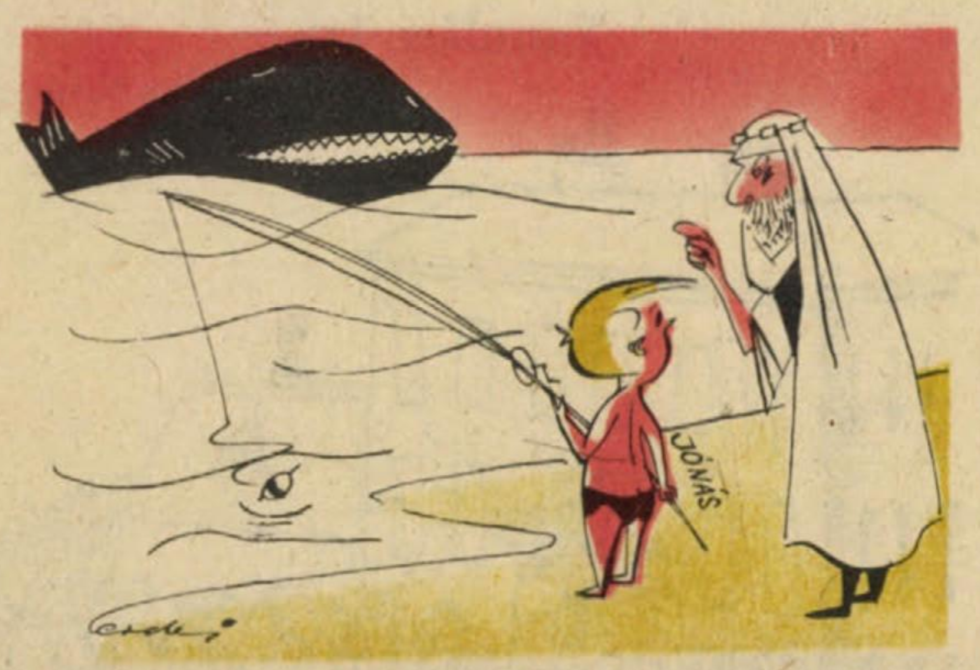
– Ezek egyszer agyonverik egymást ...

Toncz Tibor rajza



A kis Boccaccio: Isteni malac pletykusok! Ezeket mind felhasználom majd a Dekameronban ...

Erdei Sándor rajza



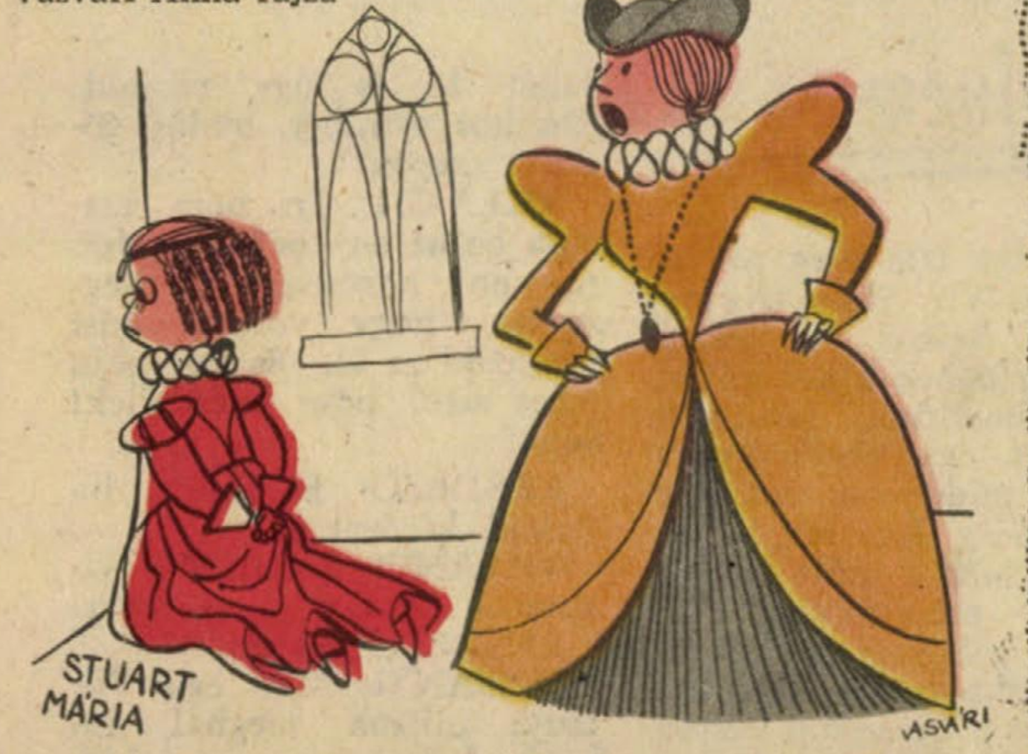
– Meglátod, kisfiam, nagyon megjárod ezzel az örökös pecázással ...

Mészáros András rajza



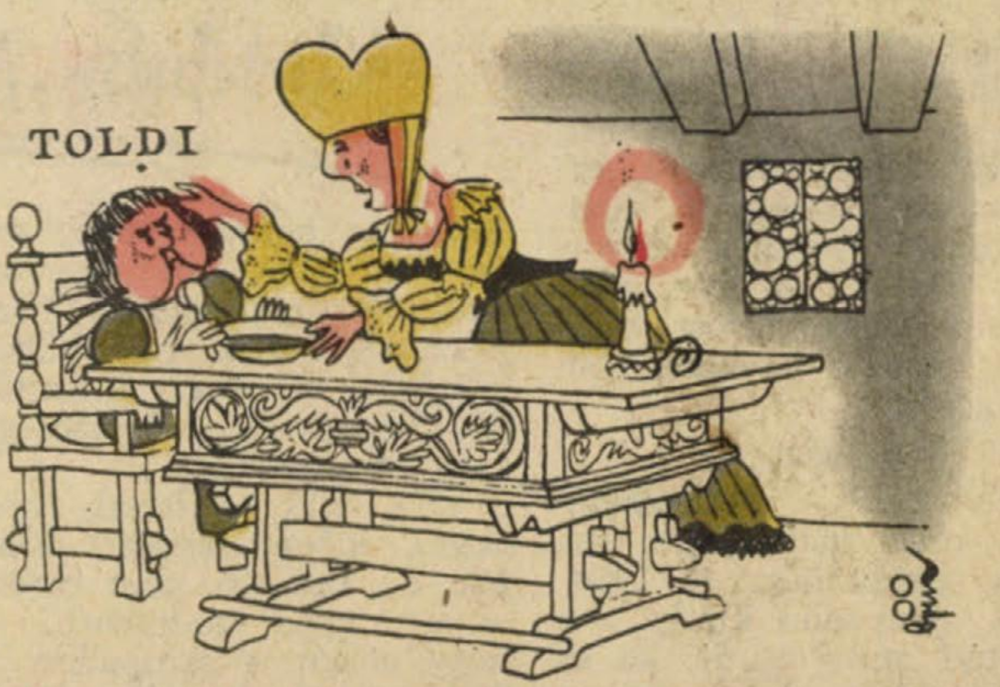
– Te csirkefogó, már megint összefirkáltad a falat!

Vasvári Anna rajza



– Egyszer a fejedet fogod elveszíteni!

Balázs-Piri Balázs rajza



– Kisfiam, edd meg szépen a spenótot, különben olyan ványadt leszel, mint György bátyád ...

Csoda egy Közértben

Szegő Gizi rajza



– Napok óta nem volt szalámijuk és most tele van elszáradt darabokkal...

Téli madárdal

Mint a vadász, méla lesben
Ültem és témát kerestem,
Nem jutott eszembe semmi.
Nincsen erre, mondtam, ír,
S gondolva témára szárza,
Állatkerti madárházra
Vonta szemem egy kis hír.





A krónikás feljegyezte,
Hogy a pinty is megérezte
A jól fűtött madárházban
A kinti zord évszakot,
És a költést abbahagyta.
(Magában tán ezt mondhatta:
Nem költhet az, ki vacog.)

Magánügyemet elsírom:
Míg e költeményem írom,
Hidegebb van a szobámban,
Mint az utcán odakint,
És mert fázom kicsit nagyon,
Én is gyorsan abbahagyom
Most a költést, mint a pinty.

(—éghy)

Gőzfürdőben

Korponait mindenki tudálékos, öntelt embernek ismerte a hivatalban. Mindent jobban akart tudni, mint más, és állandóan tanácsokat adott ismerőseinek, sőt néha idegeneknek is. Mint most annak a kövér férfinak, aki mellette ült a fürdőben, a langyos medence lépcsőjén. Az illető vele egykorú lehetett: ötvenhatra taksálta. Korponai megszólalt:

— Bocsánat, hogy alkalmatlankodom, de tanácsot szeretnék adni. Figyeltem magát a gőzben. Túl sokáig volt ott. A maga korában már vigyázni kell. Elég öthat perc. Nem érzi a szíve, hogy tovább volt ott?

— Még nem.

— Persze, mert nem rögtön jön a hatás. Mindenesetre vegyen be fürdő után valami szíverősítőt. A patikában recept nélkül is kap valamelyikből. Az arca sem tetszik nekem. Nagyon piros. Bocsásson meg, de látom a pocakján, hogy nem veti meg a jó ételt. Hány éves? Ötvenhat, ötvenhét?



— Ötvennyolc.

— Na ugyebár. Ebben a korban nem szabad sokat enni. A jelszó: lehetőleg egy kicsit éhesen felkelni az asztaltól. Sohasem azzal az érzéssel, hogy jaj de jól laktam. Én évek óta megtartom ezt a szabályt, pedig csak ötvenöt múltam januárban.

— Köszönöm a jó tanácsokat.

— Szívesen. Nem jön tussolni?

A másik is feltápászkodott:

— De megyek.

A tussolás után lepedőbe burkolóztak.

— Máskor ügyeljen! Az a folyosó, amely idevezet, kicsit hűvös. Meghűlhet. Mindenesetre vegyen be egy kalmopyrint. Nem árt, csak használhat. Mondja, jól alszik?



— Néha jól, néha rosszul.

— Fogadjon meg még egy jó tanácsot. Korai vacsora, utána nagy séta. Úgy fog aludni, mint a bunda...

Együtt mentek a kabin felé. Szembe velük egy férfi igyekezett a fürdőbe. Amikor meglátta a kövéret, udvariasan meghajolt:

— Jó napot kívánok, professzor úr.

— Jó napot.

A kövér a kabinjába ment, Korponai pedig a köszönő ember után sietett és megállította:

— Bocsánat, ki volt ez a professzor?

— Radnótfalvy, a híres belgyógyász...

Palásti László

Kis színész, Nagy Színész

RENDEZŐ: Perleszkém, mondtam már magának, hogy ne süsse le a szemét, hanem dühtől eltorzult arccal nézzen szembe a Villányi művész úrral, s könyörgöm, tagoltan mondja, s ne hadarva, hogy „Most meghalsz, piszkos svindler, büdös görény..."

PERLESZ: Igen, de...

RENDEZŐ: Perleszkém, értse meg már végre: ha maga segédszínész is, most itt a színpadon király, s a Villányi művész úr, ha az ország egyik első művésze is, most egy senki, egy nimand, aki magához könyörög az életéért.

PERLESZ: Igen, de nekem a Villányi művész úr még a próba előtt azt mondta, hogy ne merjem neki azt mondani, hogy piszkos svindler, meg büdös görény, mert ő azt nem tűri, hogy őt az ő közönsége előtt sértegessék.

VILLÁNYI: *(jelentős krákogás, súlyos léptek):* Kérlek, én valóban nem tűröm – ezt vedd tudomásul –, hogy nekem a színpadon a Perlesz azt mondja, hogy svindler, meg görény vagyok, hogy veszi az ki magát az én közönségem előtt?

RENDEZŐ: Nagyon sajnálom, így írta meg az író.

VILLÁNYI: Akkor írja meg másként. Sajnos, én játszottam már ebben a kócerájban ötödik hajófűtőt, harmadik londinert, egy absztrakt darabban púderpamacsot, melyet mindig kiráztak, s játszottam már a múlt szezónban egy mesejátékban egy hervadó galagonyabokrot is, mikor kiküldtetek tapasztalatcserére a Botanikai kertbe, de ezt nem játszom el, még ma leteszem a szerepet a portára!

RENDEZŐ: Én pedig még arra is megkérlek, hogy térdeljél le, és úgy mondd: „Piszkos svindler, büdös görény vagyok!"

VILLÁNYI: Én nem csapom be az én közönségemet. Az én közönségem megszokta, hogy vonzó, hősi szerepekben lát. És szó nem lehet arról, hogy letérdeljek! Soha!

RENDEZŐ: És miért, ha szabad kérdeznem?

VILLÁNYI: Soha! Már viszem a portára a szerepet!

RENDEZŐ: És miért?

VILLÁNYI: Mert egy Villányi inkább meghal, inkább felbontja a szerződését, de nem térdel le soha egy, egy Perlesz előtt! Alászolgája!

Kemény György

Jubileum

Dolgos Jenő szorgalmas író volt. De akármilyen tisztességgel, buzgalommal végezte is munkáját, valahogy nem ismerték el a tehetségét. Előfordul az ilyesmi. Pályatársai kevésre becsülték, nevét irodalmi vagy hivatalos helyeken alig említették meg. És ha a folyóiratok valami munkáját egyszer egy évben esetleg lenyomtatták, akkor is a szerkesztői üzenetek mellett apró betűkkel szedve. És ki reagált az ilyen lírai hévtől átfűtött versre vagy novellára? Leginkább senki. Ám, ha ez mégis megtörtént, abban se volt köszönet. Bizonyos volt, hogy valamelyik talpigbölcs kritikus egy másik lapban fulmináns cikkben bebizonyította, hogy Dolgos részben átkos liberális nézeteket terjeszt, részben nem eléggé népies, viszont sötét, dogmatikus szemellenzős, akiben semmi hajlandóság nincs, hogy a mai élet sűrűjébe leszálljon.

Dolgos ugyan szívére vette ezeket a balsikereket, de furcsa természet volt, mégsem csüggedt el. Hű felesége is bíztatta. Ahányszor otthonában kifakadt valamilyen újabb méltánytalanság miatt, derék hitvese így csillapítgatta:

– Ne ereszd búnak az írógépedet, csak tedd a kötelességed! Dolgozz serényen. Meglásd, eljön még a te igazságod!



Így hát a rengeteg sérelem, az állandó mellőzés ellenére, Dolgos Jenő híven kitartott, gyártotta a kéziratokat. Kültelki, szerény családi házának kertjében tágas fészert eszkábált össze, naív tájékozatlanok azt hihették, hogy garázsnak szánta, a valóságban itt tárolta visszautasított kéziratait, illetve azokat, amelyeket – portó megtakarítás okán – el sem küldött.

Ez volt a helyzet addig, amíg Dolgos Jenő betöltötte hatvanadik évét. És, íme, az egész hazai sajtóban méltató cikkek jelentek meg nagyszerű munkásságáról. Az egyik lap a fényképét is közölte. Ugyanaz a kritikus, aki eddig minden munkáját a sárga földig lecsepülte, most omladozó méltatásban megállapította, hogy ő a század magyar klasszikusa, hogy a szocialista magyar irodalom Dolgos Jenő életműve nélkül elképzelhetetlen, és nemzedékek hullnak a sírba, amíg hozzá hasonló terem az ősi magyar humuszon. Dolgost behívták a parlamentbe, magas kormánykitüntetést kapott. A rádió beszélgetést folytatott vele, majd a televízió műtermében két óráig festették, kozmetikázták az arcát, hogy fizimiskája előnyösen jelenjen meg a képernyőn, ahol majdnem három mondatot dadogott.

Este – élete első szerzői estjén – mindenki, aki azelőtt észre sem vette személyét és működését, most megölelte és agyba-főbe dicsérte. A „Mai Hebrencs" cikket kért tőle „Hogyan bontok formát?" címmel. Gyenge az én tollam, hogy ecseteljem, miként halmozták el Dolgos Jenőt a legnagyobb megbecsülést kifejező meglepetésekkel.

Késő éjszaka Dolgos pihenni tért, elégedett mosollyal arcán.

Másnap és a következő három héten tíz cikkben vágták le minden munkáját. Egy különnyomat bebizonyította, hogy mindig tehetségtelen kontár volt, ráadásul plagizátor, és egyes hírek szerint apagyilkos is.

Már majdnem újra kétségbeesett. De aztán felderült az arca.

– Eh mit – mondta –, felragyog még az én napom! A nekrológok még hátra vannak!

Nádass József

Nem hagyja abba...

Toncz Tibor rajza



Kennedy tovább fúrja a nukleáris leszerelési tárgyalásokat...

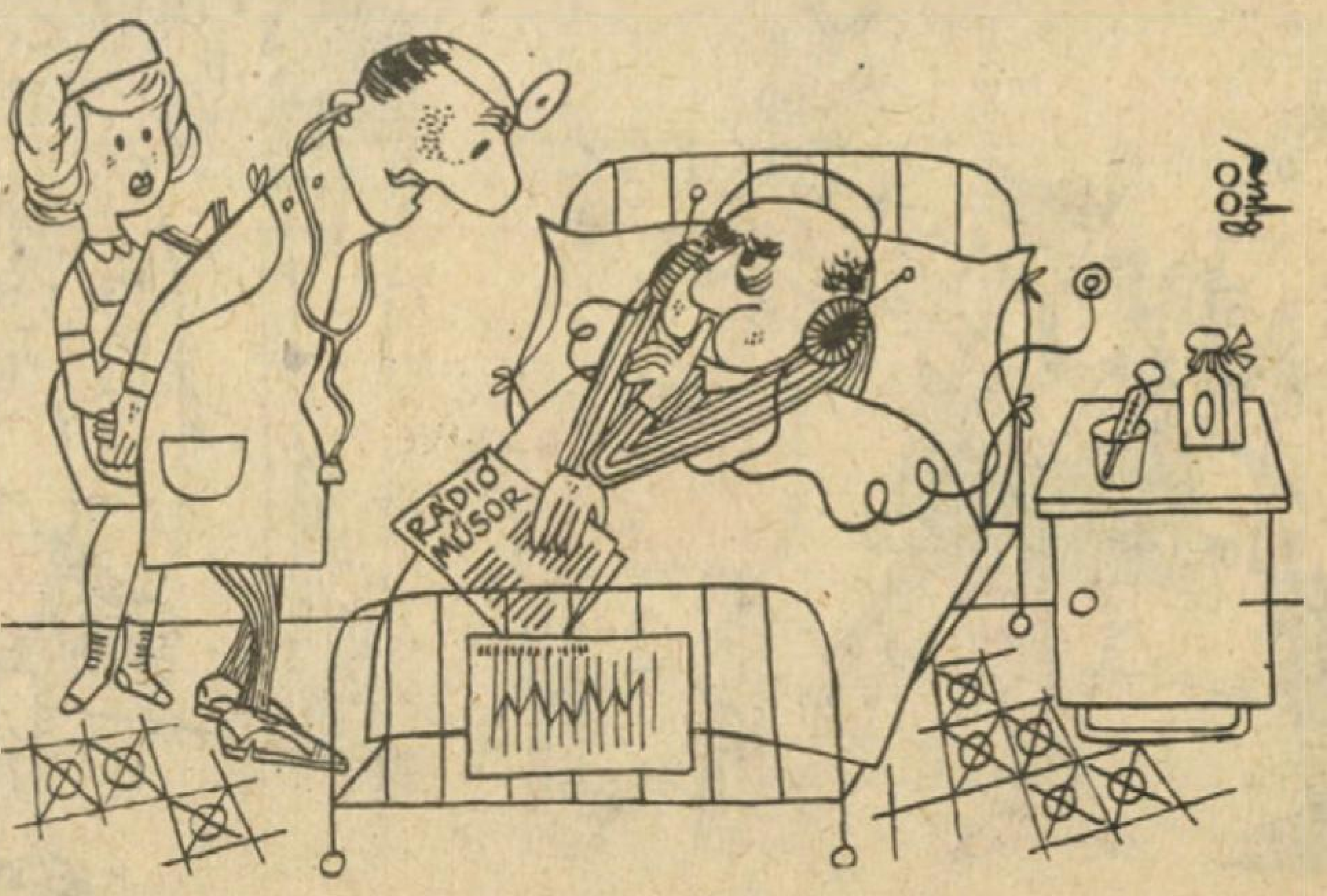
Teljes gépesítés

Szegő Gizi rajza



Egy népszerű műsorszám

Balázs-Piri Balázs rajza



– Pszt, főorvos úr! Éppen az orvosi tanácsokat hallgatom...

Peches halász

Hegedűs István rajza



Óvatos diplomata

Vasvári Anna rajza



– Kérem, én nem politizálok . . .



Nem közölhető kéziratot küldtek:

V. László, Nagybátony, — Sz. László, Debrecen, – Cs. Miklós, Bp. XI., Bartók B. u, – H. Lehel, Bp. VIII., Szigetvári u. – K. Antal, Törökszentmiklós, – Sz. T. Szeged, – V. Éva, Bp. VII., Dembinsky u. – D. István, Bp. XIII., Frangepán u. – S. Endréné, Bp. II., Mandula u. – J. Gizella, Sajószentpéter, – Sz. László, Bp. VI., Szondi u. – H. Jenő, Monor, – N. Ernő, Bp. IX., Hőgyes E. u. – G. Zoltán, XI., Himfy u. – J. Edit, Ormosbánya, — A. Sándor, Tarcal, – Sz. László, Hódmezővásárhely, – S. Sándor, Hajdúhadháza, — K. Béla, Bp. Csomád u. — T. Lajos, Veszprém, – T. László, Kapuvár.

HEJ, VADÁSZOK, VADÁSZOK...

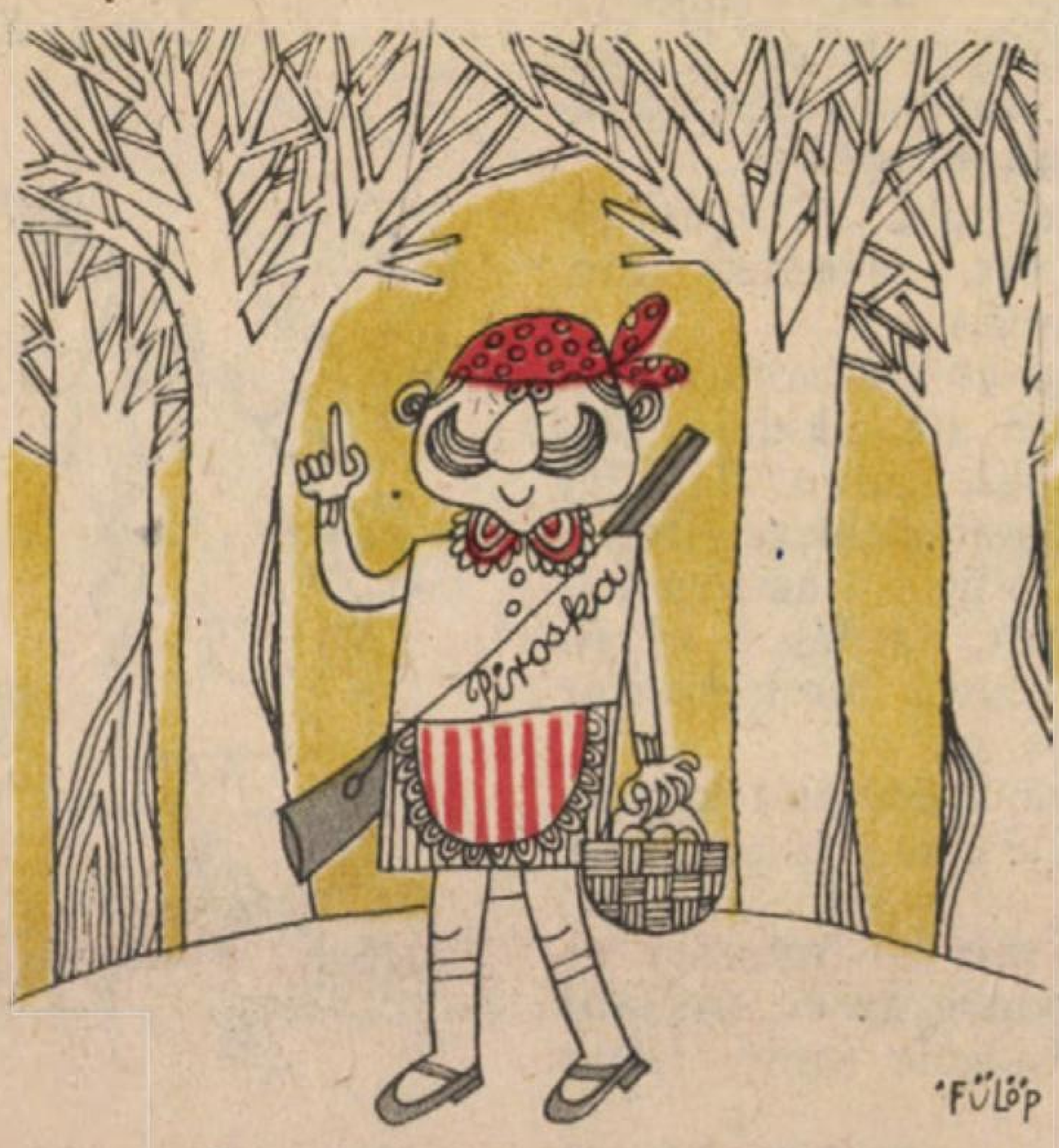
Fülöp György rajza

Az etetett vadak megszelídülnek



– Egyszerűen nincs szívem lelőni . . .

Farkasnyomok Baranyában



– Így talán ide csalogatom őket . . .

E heti hirdetésünk

Várkapuban

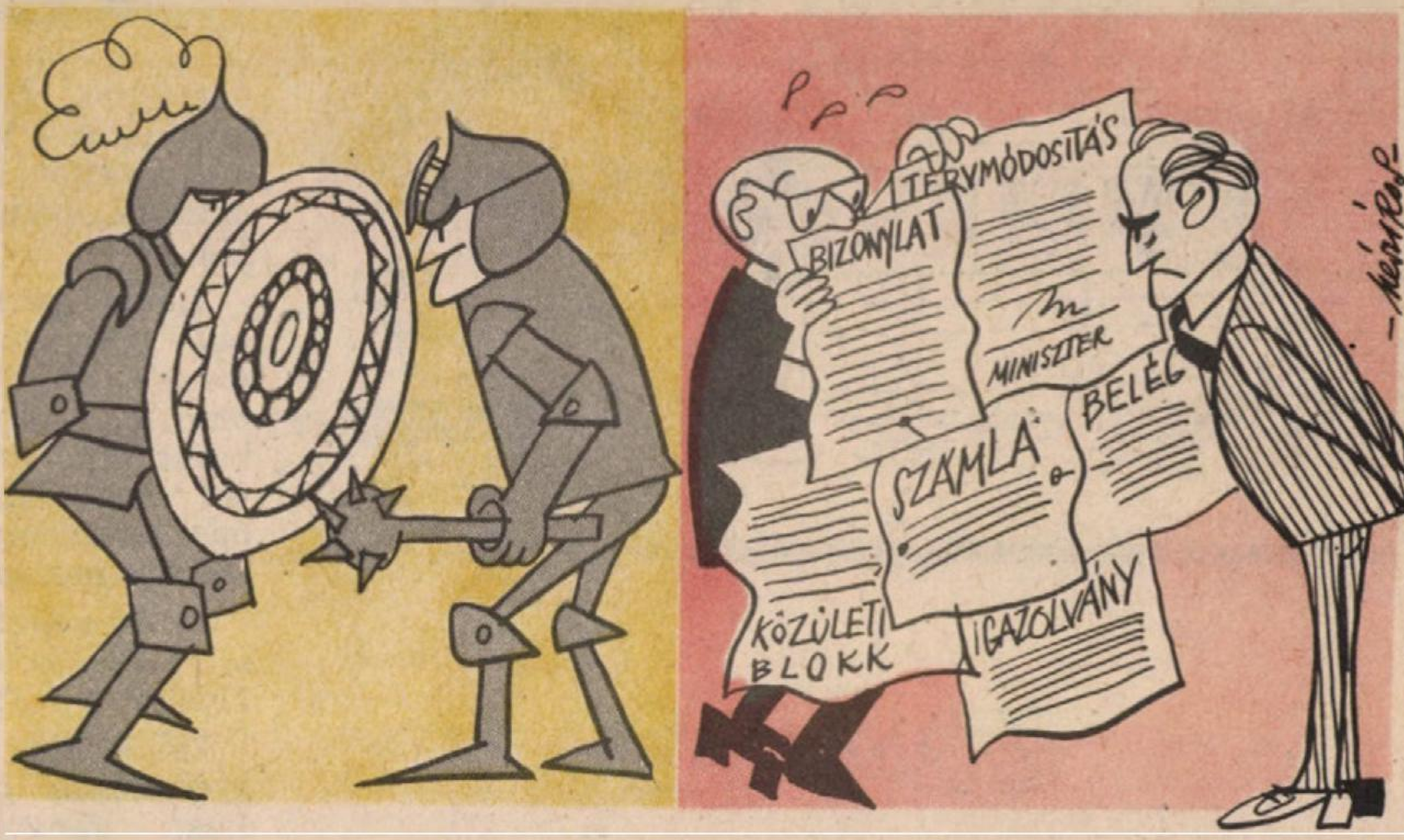
Kaján Tibor rajza



– Plusz egy fő

Védekező fegyverek

Mészáros András rajza



Régen . . . . . . és most

ERKÖLCSI AGGÁLY

Az ötórai teán ismerkedtek össze. A férfi remekül táncolt, és a nő lehunyt szemmel ringott a melódiák hullámain.

Fél hatkor a férfinak



pompás ötlete támadt, meghívta lakására új ismerősét:

— Főzök egy teát, és táncolhatunk is, remek lemezeim vannak!

A határai tea után táncolni kezdtek a remek lemezekre, és a nő lehunyt szemmel ringott a melódiák hullámain.

Fél hétkor a férfinak még pompásabb ötlete támadt: szerelmet vallott, és egyben megkérte a nőt, hogy legyen az övé.

A nő a fejét rázta.

A férfi egyre hevesebben ostromolta, forró szavakkal és reszkető kezekkel.

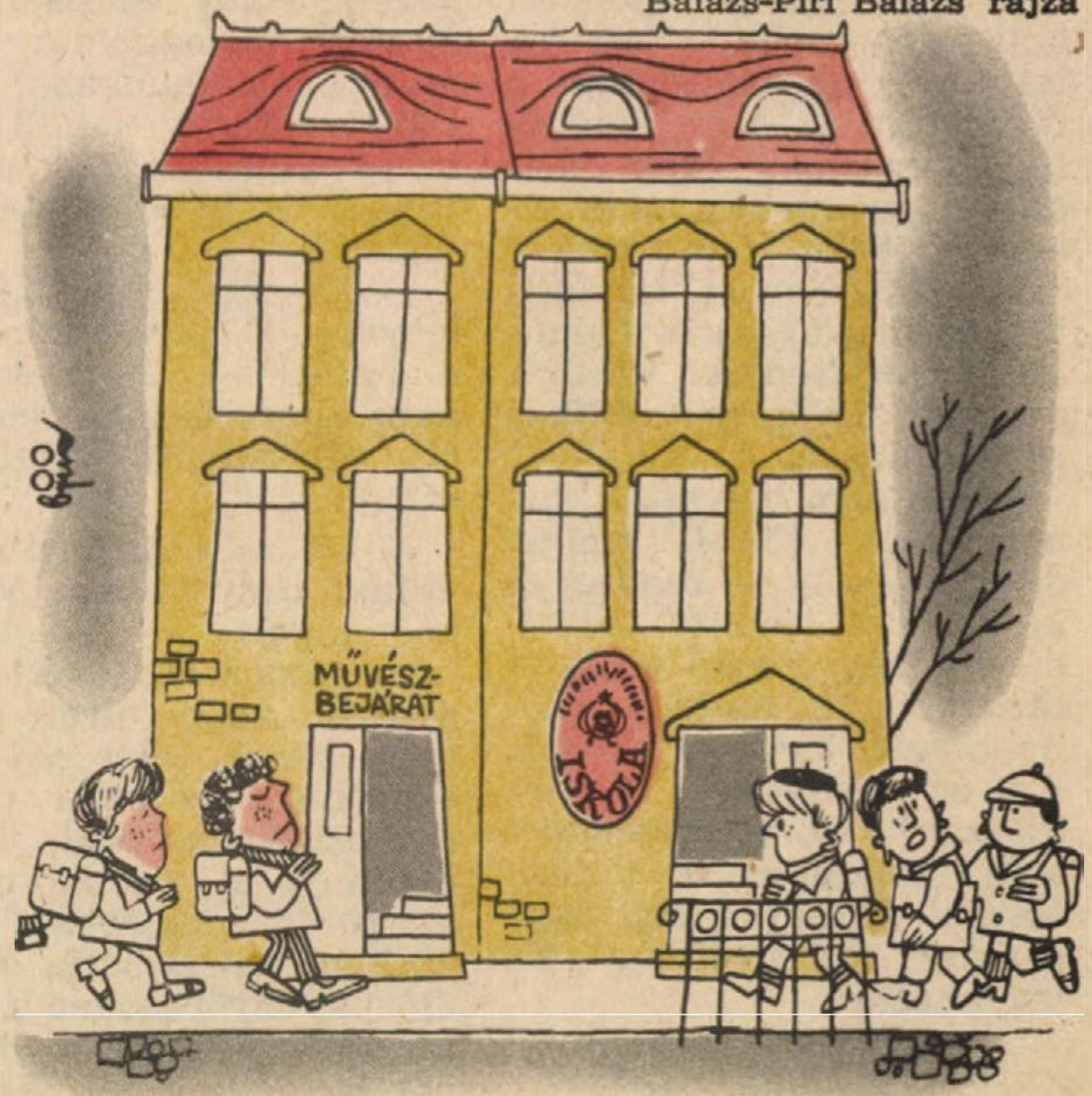
De a nő hajthatatlan maradt, hét órakor vette a kalapját és kifelé indult a legénylakásból. A küszöbön egy pillanatra megállt, és elpityeregte magát:

— Mit fog most gondolni rólam? . . .

(d-i)

Gyermekszínészek

Balázs-Piri Balázs rajza



Egyszerű megoldás

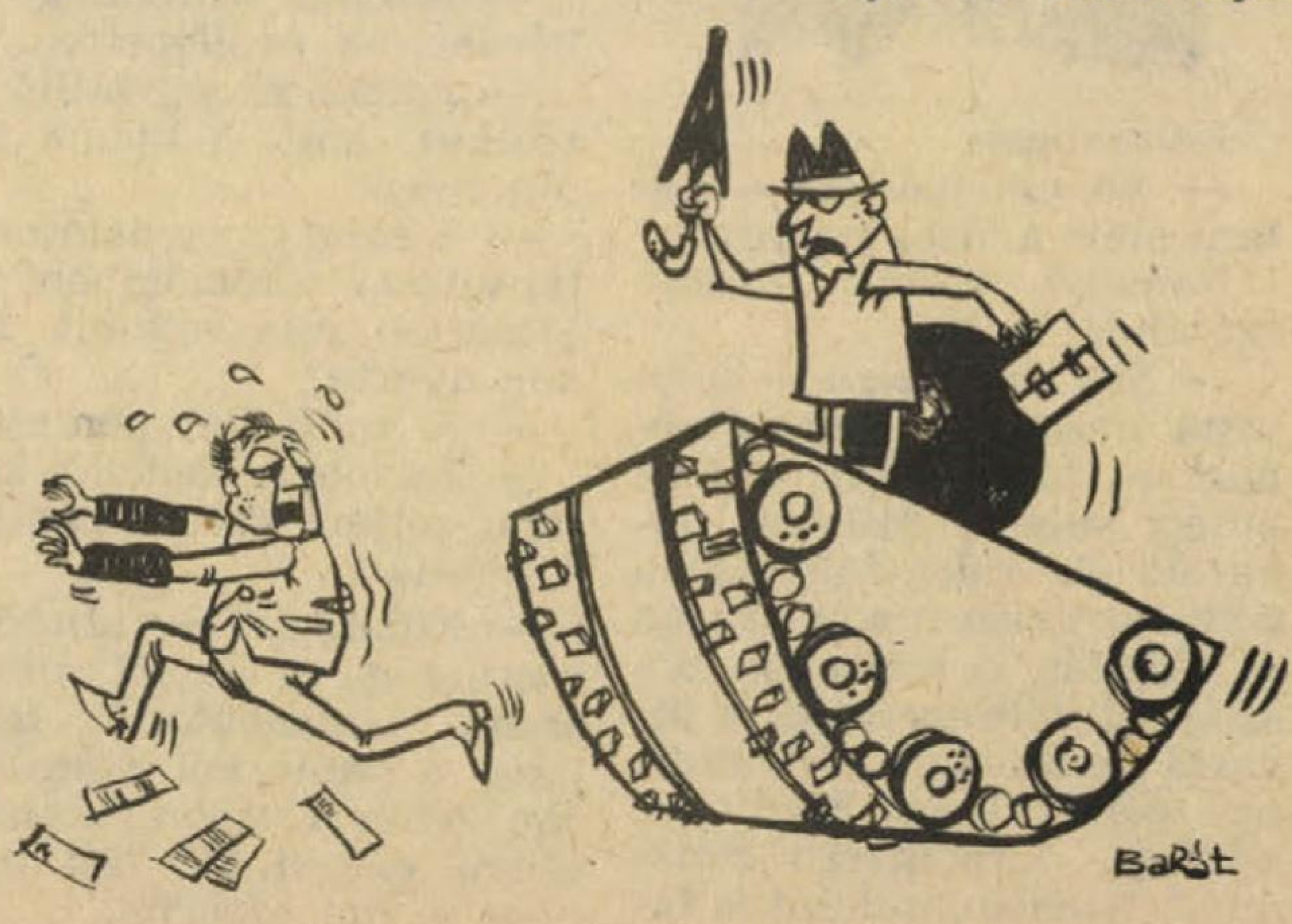
ifj. Barát József rajza



– Hétfőn reggel a főnök nagyon kiszámíthatatlan . . .

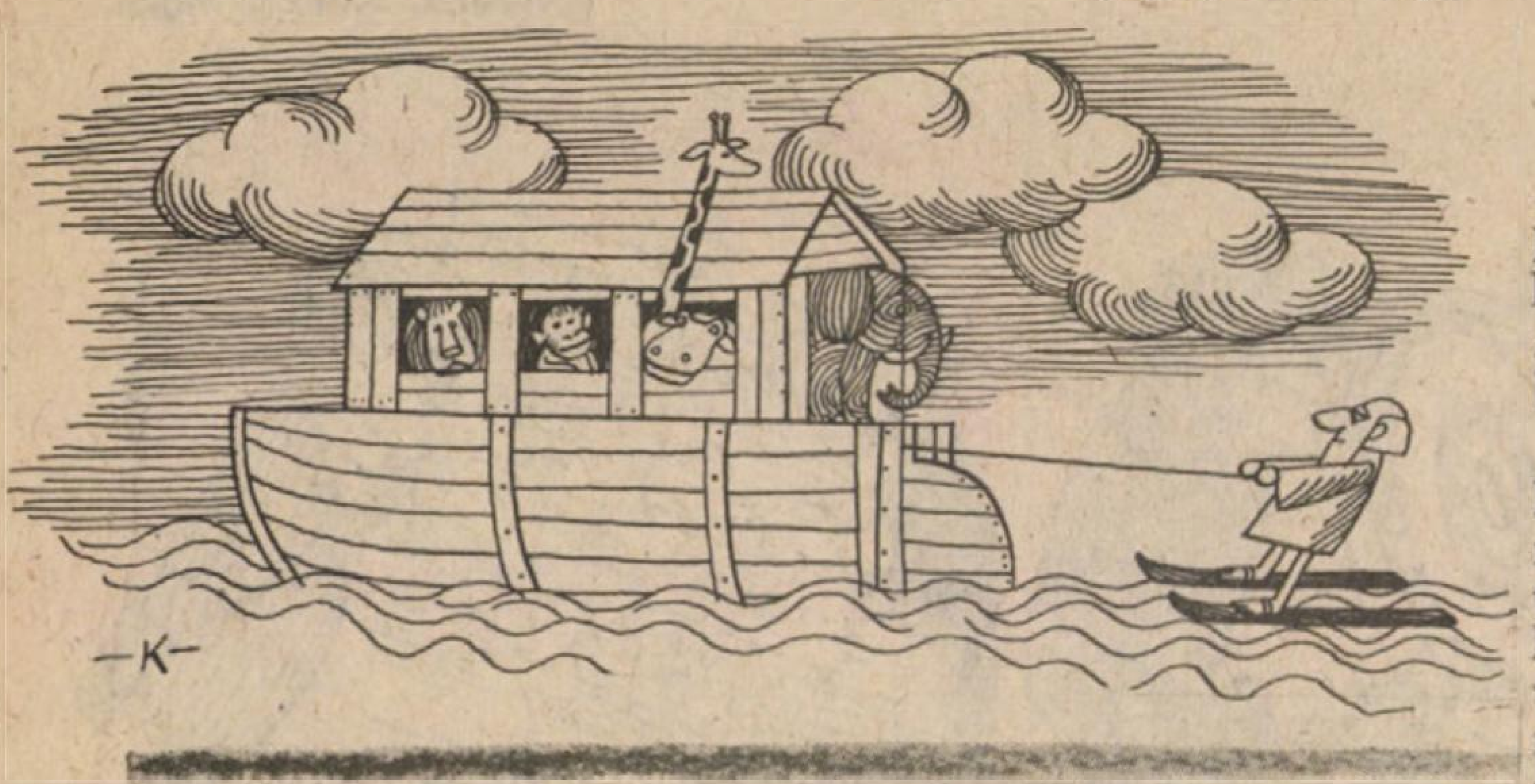
Egy bürokrata álma

ifj. Barát József rajza



Noé

Kaján Tibor rajza



Bűnbánat

— Ha effajta cikkeket olvasok — nyújtotta felém könnybelábadó szemekkel az újságot Nedelka —, legszívesebben kifutnék a világból szégyenletemben.

— Hát bizony szomorú dolog ez — sóhajtottam fel, miután végigpásztáztam a tudósítást. — Még manapság is akadnak ilyen háládatlan gyermekek, akik elaggott, beteg szüleiktől a minimális anyagi támogatást is megtagadják. Önnek igaza van, Nedelka kartárs. Jóérzésű ember helyettük is restelli magát.

— Én nem helyettük, hanem saját múltbeli viselkedésem miatt! — felelte, és kezei közé temette fájdalmasan megvonagló arcát. — Meggyónom, hátha könnyebbszik kicsit a szívem. Az én életemben is volt időszak, amikor minősíthetetlen magatartást tanúsítottam anyám iránt. Egyszerűen nem vettem róla tudomást.



Felzokogott.

— No, csillapodjék — toltam eléje a vizes poharat.

Remegő kézzel emelte szájához. Ivott.

— Ma sem értem — folytatta most már nyugodtabban —, hogy mi is történhetett velem? Miként válhatott oly rideg-fagyossá a szívem. Talán a sok munka és tanulás, a rengeteg társadalmi kötelezettség, a hivatal vezetésével járó ezernyi gond? Vagy fásultság, közöny, kispolgári cinizmus? Istenem, miként is feledkezhettem meg hosszú esztendőkön át arról, hogy valahol Vecsés határában, a szomszédok kegyelem kenyerén, elhagyatottan tengődik egy öregasszony. Az én édesanyám. A mama, aki táplált, gondozott, felnevelt. Hány éjszakát virrasztott betegágyam mellett! Cselédmunkákat vállalt, csakhogy tanult emberré válhassak. Hát lehet-e bármit is felhozni mentségemre?

— Ez most már nem is lényeges — veregettem meg a hátát. — Feltételezem, hogy amint felismerte hibáját, változtatott magatartásán.

— De még mennyire! — villant rám hálásan Nedelka tekintete. — Haladéktalanul magamhoz vettem a mamát. Azóta olyan dolga van nálunk, mint egy hercegnőnek. Az utcai szobát rendeztem be neki. Csupa napfény. A radiátorok is azt fűtik a legjobban. Napközben hallgathatja a rádiót, gyönyörködhet a televízióban. Ebédet a Royalból küldetünk fel. Apróbb kiadásaira még külön ötszáz forint zsebpénzt irányoztam elő. Így aztán nem is kell a millióhoz hozzányúlnia.

— Milyen millióhoz? — kérdeztem meglepetten.

— Ahhoz az egymillió forinthoz, amit a mama lottón nyert.

— Hiszen ez csodálatos — tapsoltam örömömben. — Meséljen róla valamit. Mikor nyerte?

— A múlt hét pénteken.

— És maga, Nedelka kartárs, mikor vette magához a mamát?

— Mikor is? — tűnődött kicsinyég. — Ha jól emlékszem, szombaton. Igen, igen, a múlt hét szombatján. Azon a napon valahogy elemi erővel tört fel bennem a fiúi szeretet.

Kürti András

Reciprok pedagógia

— Anyu, láttál már Hamlet-láncot? — kérdezte kiskorú leánygyermekem. — Tudod, amelyik olyan óriási karikákból áll.

Valami azt sugallta nekem, hogy nem csupán bizsuismereteim bővítése céljából vetette fel a témát. S valóban, következő megnyilatkozásával csak aláhúzta feltevésemet, miszerint kérdése messzebbre mutat önmagánál.

— Most mindenki olyat visel. Kállai is a Bánk bánban! Nyolcvan forint...

Ekkor már tudtam, hogy gyermekem gondolatmenete, kissé kanyargós logikával ugyan, de végülis oda fog kilyukadni, hogy ha Hamletnek jó, Bánk bánnak jó, akkor számomra, aki sem királyi, sem báni család sarja nem vagyok, nagyonis megtisztelő lehet, ha egyenesági



leszármazottam Hamlet-láncot ölt nyolcvanért.

— Különben Lőrincze is csak örülhet a Hamlet-láncnak — fűzte tovább mondókáját a lányom... — Hamlet lánccal a nyakában nyugodtan mondhatja az ember, hogy csörögni megy, mert amint táncra perdül, őrült csörgés kíséri mozdulatait, s ezáltal a „csörögni" kifejezés már nem zsargon, hanem egyszerű hangutánzó szó.

— Nem ilyen kislánynak való az ilyesmi, mint te, Zsuzsikám — tértem egyenesen a lényegre. — Az ilyen feltűnő, színpadias dolgok agyontupírozott nagy nőknek valók, azaz még azoknak sem, csak is Hamletnek és Bánk bánnak. Az embernek egy ilyen ménkű nagy láncról csupa szomorú dolog jut eszébe: rabság, Melinda, lét és nem lét, meg ilyesmi... Tudod mit, nyolcvan forintért inkább veszek neked egy blúzanyagot. Különben is: képzeld el, milyen kínos feltűnést kelt, ha egy kislány közlekedés közben úgy csörömpöl, mint egy vezérbika!

— Ez fáj nekem! — mormolta maga elé leánykám, miután tüntető türelemmel várta ki szónoklatom befejezését. — Kár, hogy egy anya ennyire nem ismeri a saját gyermekét! Csak nem képzeled, hogy én a nyakamba vennék egy olyan csörömpölő, csillogó micsodát? Csalódtam benned, anyu! Nem hittem volna rólad, hogy ezt hiszed rólam.

Szédelegve éreztem, hogy a gyermeklélek rejtelmei újabb útvesztőbe csaltak, s midőn már teljes ismerőjüknek hittem magamat, újból kezdővé vetettek vissza.

— Dehát miért festetted le előttem olyan ragyogó színekkel a Hamlet-lánc sokféle előnyét, ha nem az volt a célod, hogy a kérdés elé állíts: venni vagy nem venni? — tettem fel a kérdést.

Zsuzsanna fejét csóválta, mint aki látja, reménytelen eset vagyok.

— Eredetileg csak úgy megkérdeztem, láttál-e már Hamlet-láncot. Láthattad volna, hogy csak szívélyesen el akarok veled társalogni, nehogy megint azt mondd, hogy én csak a barátnőimmel beszélgetek. De te minden ok nélkül gyanakodni kezdtél. Akkor már csak azért forszíroztam a Hamlet-láncot, hogy a gyanakvásodért megbüntesselek.

Szólt, s tankönyveinek bástyái mögé rejtőzött.

Péreli Gabriella

Hátha valaki nem ismeri..

Kerekesné lehangoltan, szótlanul ült a kávéházban.

— Miért vagy olyan szomorú? — kérdi tőle a barátnője.

— Az a gyanúm — sóhajtozik —, hogy a férjem el fog válni tőlem.

— Miből gondolod?

— Abból, hogy tegnap bemutatta legjobb barátját, Révészt.

— Ugyan, ez csak nem válóok!

— Nem válóok? Van fogalmad arról, hogy ez a Révész milyen kellemes ember?

*

Két asszony beszélget.

— Mondja, hogy van a fia? — kérdi az egyik.

— Kitűnően, hálistennek — feleli a másik. — Remek dolga van. Naponta háromszor elmegy a cirkuszba és beduggja a fejét az oroszlán torkába... Aztán egész nap szabad...

KÉSZ A HÁZ

Végre elkészült a ház és Sándor beköltözhetett.

Mennyeibb muzsikát még nem hallott, mint kulcsának zörgése, midőn először zárta magára élete első főbérleti lakásának ajtaját.

Azelőtt tíz éven át lakott különböző cipődoboz nagyságú albérleti szobákban... Most végre a maga ura lesz, idegenek nem mászkálhatnak szobáján át porolni való szőnyegekkel, szemetes vödrökkel... Igen, most végre a maga ura lesz, ő lakása az ő vára, amelyben végre gyönyörű menyasszonyával is zavartalanul lehet együtt... Igen, az első vendége természetesen az ő gyönyörű, karcsú menyasszonya lesz...

Éppen ezen merengett, amikor csöngettek, bejött egy csúnya, vastagderekú, overálos férfi, és ment egyenesen a szobába:

— Hol van a légtelenítő csapja? — nézett körül kutatva.

— Izé... még nem akadt a kezembe... Mi az egyáltalán?

Első látogatója, az overálos férfi ekkor már megtalálta a falban a kis fülkét, és nagy erővel kezdett csavargatni benne valamit.

— Mit tetszik csinálni? — kérdezte Sándor, mert úgy érezte, kötelessége társalogni a vendéggel.

— Légtelenítek.

— Azt muszáj? — ijedt meg az új főbérlő. — De hiszen akkor megfulladok!

— Csak a fűtőtestet légtelenítem, nem a szobáját. A főcsap nem szuperál, így minden lakásban külön kell kinyitnom a légtelenítőt. Félóra múlva visszajövök és elzárom. El ne menjen hazulról!



Sándor vegyes érzelmekkel nézett utána. Most, hogy megtiltották neki, egyszerre féktelenül vágyakozott egy kis séta után. Különben is le kellene menni süteményért, italért, hiszen nemsokára itt lesz első... azaz második látogatója, az ő gyönyörű, karcsú menyasszonya...

És mi lesz a légtelenítő csapjával? Már letelt a félóra, és nem jött vissza az overálos. Lehet, hogy ha izé... túllégtelenítődik a fűtőtest, felrobban a radiátor?

Éppen ezen merengett, amikor csöngettek. Repeső szívvel rohant ki, de a csalódás lehervasztotta arcáról a mosolyt. Az ajtóban nem az overálos férfi, hanem csak gyönyörű menyasszonya állt.

Míg egyik karjával átfogta a leány derekát, másik karja idegesen rángatózott: mikor jönnek már vissza elzárni a légtelenítő csapját?



Fél négykor, amikor már éppen kezdte volna elfelejteni a légtelenítő csapját, csöngettek, és jöttek elzárni a légtelenítő csapját.

A kész lakás boldog főbérlője megkönnyebbülten kísérte ki az overálost, és ment vissza menyasszonyához. Éppen mindkét karjával átölelte volna, amikor csöngettek, és jött egy másik overálos vendég:

— Konstrukciós hiba miatt a Gázművek ragaszkodik a konyha szellőzőjáratainak átépítéséhez! — szólt, és tenyérnyi lyukat ásott az előszobafalba, majd eltávozott.

Sándor kísérletképpen ismét menyasszonya dereka felé nyúlt: a kísérlet a várt eredménnyel járt, ismét csöngettek.

Idősebb úr jött be a szobába, síléc-nagyságú hőmérőt vett elő, lóbálni kezdte, majd az így nyert adatot följegyezve, elégedetten elment.

Sándor apatikusan nyúlt menyasszonya dereka felé, és ment ajtót nyitni, mert jöttek fölszerelni az ablakkilincseket.

Mikor ez megvolt, karonragadta menyasszonyát — mire természetesen csöngettek —, de ő nem törődve semmivel, kirohant a lakásból, le a lépcsőn, maga után vonszolva menyasszonyát. Kint az utcán megállt, s föltekintett a házra, amely íme, végre elkészült, és ő benne lakik...

Dunai Ferenc

Kollektív művészet

Erdei Sándor rajza



Ezek nem a társszerzők! Ezek csak beleszólnak...

Főpróbán

Szegő Gizi rajza



– Mondja, rendező úr, hogy kerül az én drámámba twist?
– Hja kérem, a bevételre is kell gondolni...

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

ÚJ GYÜMÖLCS

Minden laptársunkat megelőzve, büszkén jelenthetjük, hogy a Csemege Édesipari Gyárban sikerre vezettek a tej és a mogyoró keresztezésére megindult kísérletek. Ezek befejeztével a magyar mezőgazdaság új gyümölcsfajtával gazdagodott: a tejmogyoróval!

Híradásunk nem vevőboszszantó „lesz-propaganda": a boltokban máris kapható 12 forintért a 100 grammos, zöld, barna és aranyszín csomagolású „Tejmogyorós Csokoládé"!

Ezek után várjuk, hogy élelmiszeriparunk mihamarabb további sikerekkel örvendeztessen meg. A tejmogyorót követheti

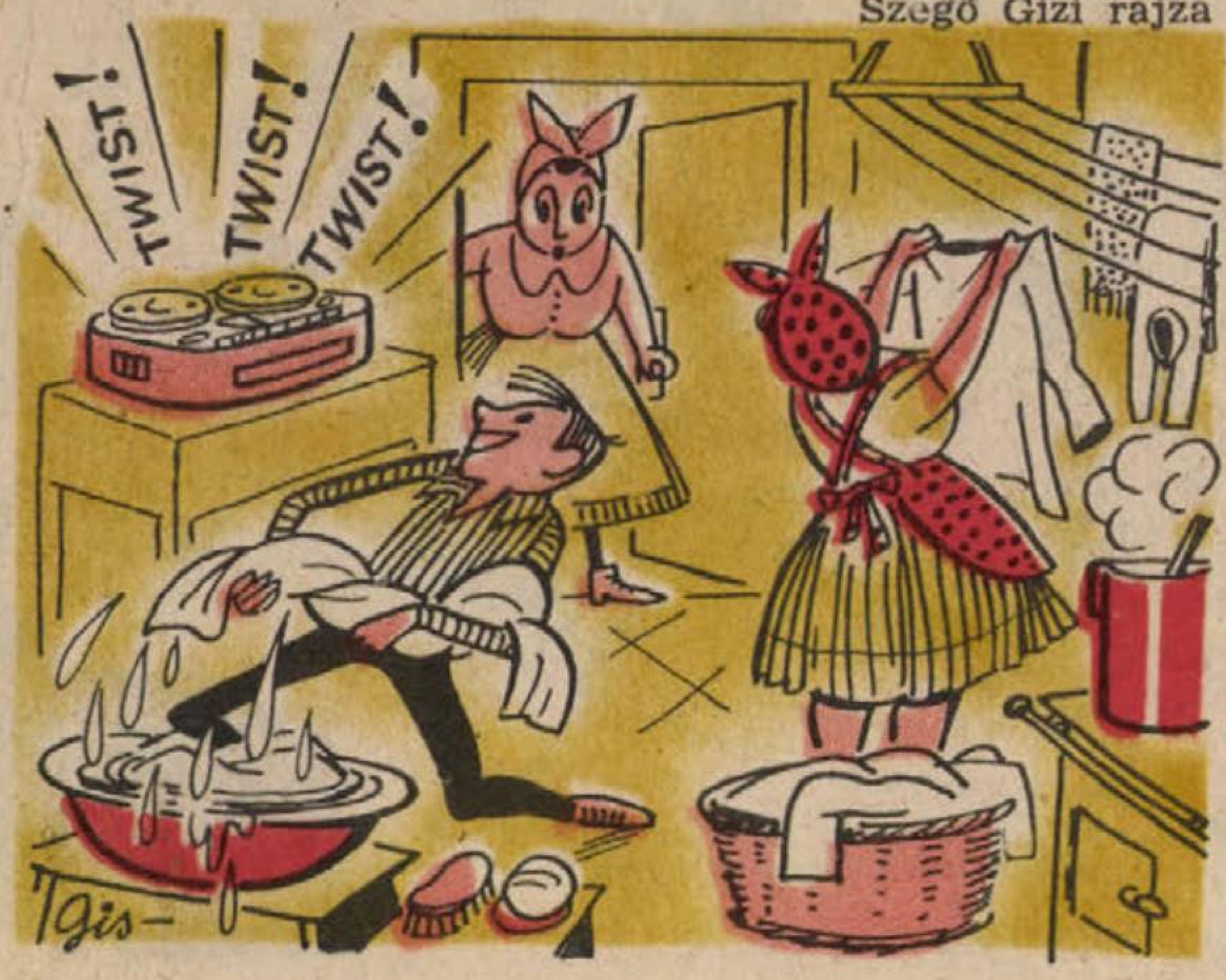


– mondjuk – a paprikatejfel! Lelki ínyünkkel már ízleljük is a „paprikatejfeles csirke" készételt...

(p)

„Twist" magyarul: csavard

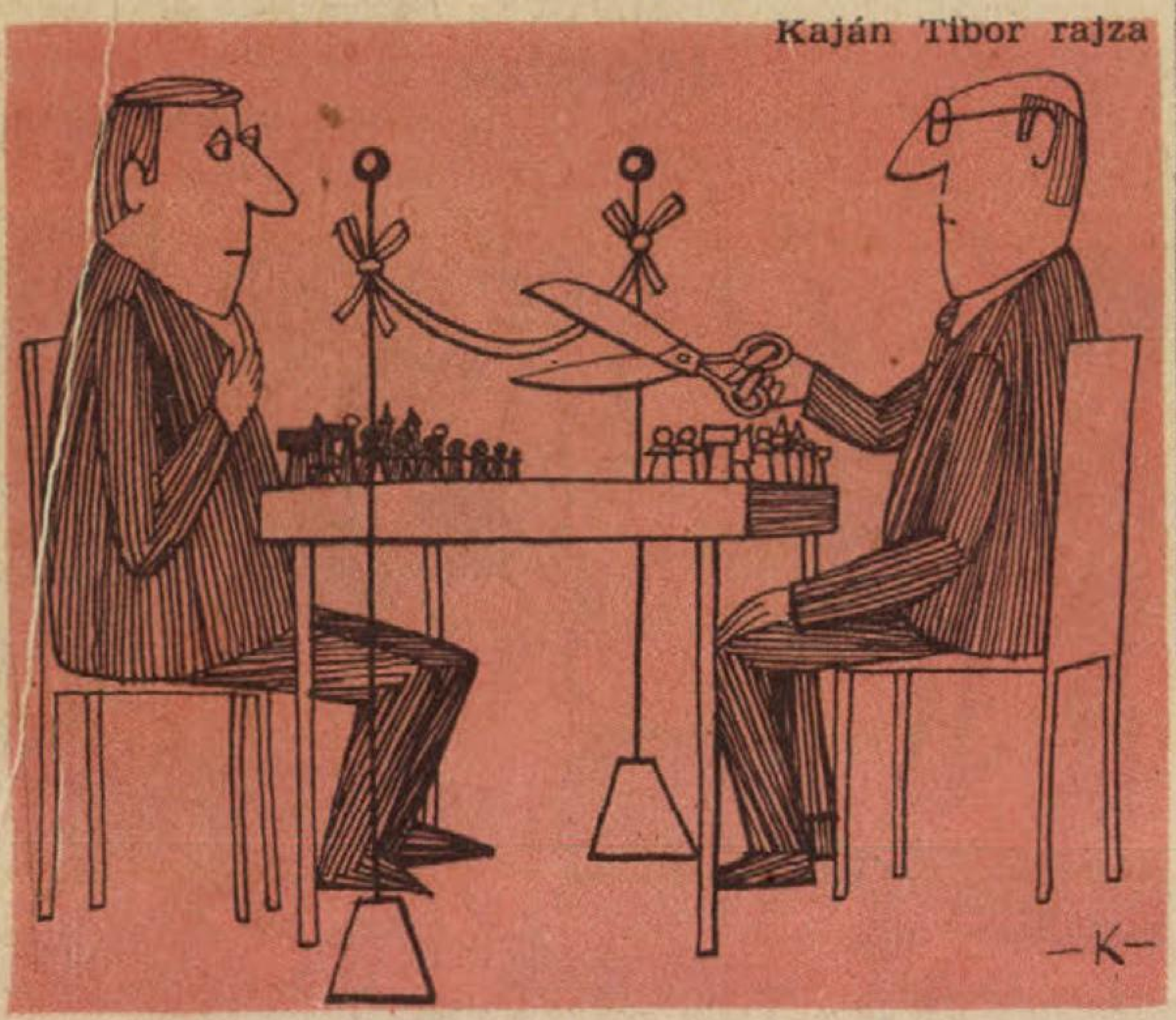
Szegő Gizi rajza



– Tudja, asszonytárs, a Pisti csak így hajlandó segíteni . . .

Új megnyitás

Kaján Tibor rajza



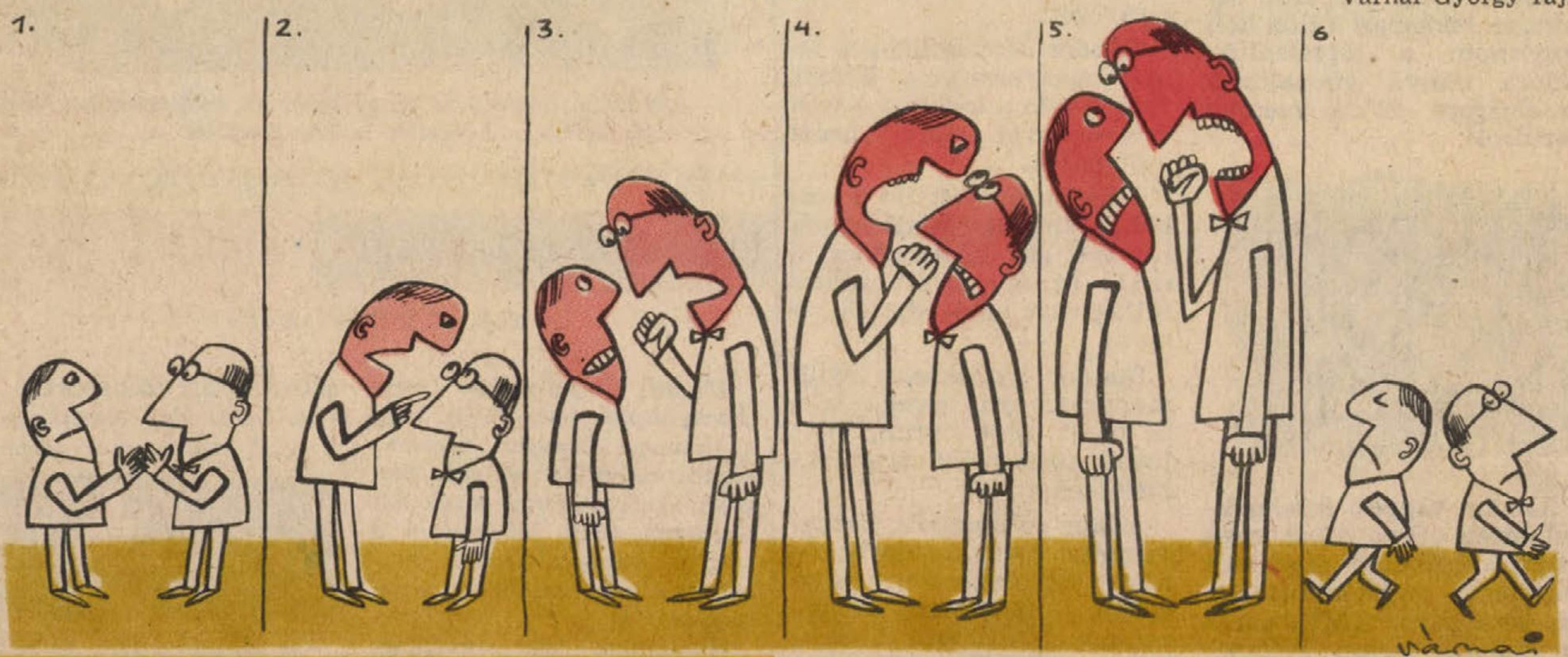


– Józsikám, drágám, csak maga kell nekem . . . Nem, nem, máshoz nem megyek! . . . Tudom, maga nem ront el, Józsikám . . . Öltözzem, drágám? Jó, akkor megyek! . . .

(Telefonbeszélgetés Józsival, a női fodrásszal)

VITA

Várnai György rajza



LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — 63.1082 — Kossuth Nyomda, Budapest. — Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180—850. INDEX: 25504